

Pozn.: Zveřejněna je upravená verze dokumentu z důvodu dodržení přiměřenosti rozsahu zveřejňovaných osobních údajů podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů v platném znění⁴ To 28/2014

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. a 6. června 2014 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Konopové a soudců JUDr. Hany Kárové a JUDr. Josefa Mazáka **odvolání obžalovaných** [redacted], nar. [redacted], nar. [redacted], nar. [redacted], J. [redacted], nar. [redacted], nar. [redacted] státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, poškozeného [redacted], nar. [redacted] a poškozeného Ústeckého kraje proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9.12.2013 sp. zn. 2 T 16/2012 a rozhodl **t a k t o :**

1)

Z podnětu odvolání obžalovaných [redacted] a státního zástupce se podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řadu napadený rozsudek **z r u š u j e** ohledně obžalovaných [redacted] ve výrocích o trestech a

podle § 259 odst. 3 tr. řadu se znovu rozhoduje tak, že

s e o d s u z u j í

spolupracující obžalovaný [redacted] podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1, § 58 odst. 4 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na **tří (3) léta**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazuje **do věznice s dozorem**,

obžalovaný [redacted] podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **na devět a půl (9 a ½) roku**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou**,

podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému [redacted] ukládá **trest propadnutí věci**, a to mobilního telefonu zn. Samsung, IMEI 35795203274006/1 včetně SIM karty,

obžalovaná [redacted] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **na tři (3) léta**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. řádu podmíněně odkládá na **zkušební dobu pěti (5) let**,

podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalované [redacted] ukládá **trest propadnutí věci**, a to mobilního telefonu zn. Nokia N95, v. č. 352061/02/901776/7 včetně nabíjecího adaptéru, mobilního telefonu zn. Nokia 3310, IMEI 350005209299036, SIM karty O2, IMSI 892402032250209842, SIM karty O2 s nalepenou popiskou č. 607522392,

podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalované [redacted] ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel **na dobu pěti (5) let**,

obžalovaný [redacted] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **na tři (3) léta**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. řádu podmíněně odkládá na **zkušební dobu pěti (5) let**,

podle § 67 odst. 1 a § 68 tr. zákoníku se obžalovanému [redacted] ukládá **peněžitý trest** v rozsahu 400 denních sazeb ve výši 2.500,- Kč, tedy **v celkové výši 1.000.000,- Kč**,

podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanové lhůtě vykonán, **stanoví náhradní trest odnětí svobody na jeden (1) rok**,

podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému [redacted] ukládá **trest zákazu činnosti spočívající v zákazu**

- **obchodování s kulturními památkami nebo předměty kulturní hodnoty nebo zprostředkování takových obchodů**
- **obchodování s použitým zbožím nebo ve zprostředkování takových obchodů nebo přijímání věcí do zástavy (z. č. 253/2008 Sb., § 2 odst. 1 písm. j, k) na dobu osmi (8) let**,

obžalovaný [redacted] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody **na šest (6) let**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazuje **do věznice s dozorem**.

2)

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. řádu a § 261 tr. řádu se z podnětu odvolání obžalovaného [redacted] **z r u š u j e** v napadeném rozsudku výrok o náhradě škody poškozenému Městu Železnice a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že

podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaný [redacted] a spolupracující obžalovaný [redacted] povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozenému Městu Železnice, Náměstí Svobody 1, Železnice, okres Jičín částku 94.999,- Kč.

3)

Podle § 259 odst. 2 tr. řádu se z podnětu odvolání poškozeného Ústeckého kraje se napadený rozsudek **d o p l ň u j e** ve výroku o náhradě škody tak, že

podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaný [redacted] a spolupracující obžalovaný [redacted] povinni společně a nerozdílně zaplatit poškozenému Ústeckému kraji, Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, částku 150.145,- Kč.

4)

Podle § 257 odst. 1 písm. c) tr. řádu se z podnětu odvolání státního zástupce v napadeném rozsudku **z r u š u j e** výrok, jímž byl obžalovaný [REDAKCE] zproštěn pro skutek pod bodem IV.1) obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2012 sp. zn. 2 KZV 86/2011

a v rozsahu zrušení se podle § 223 odst. 2 tr. řádu z důvodů § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu **trestní stíhání obžalovaného** [REDAKCE], nar. [REDAKCE], pro skutek, že

v přesně nezjištěné době v měsíci srpnu 2011, ač mu bylo známo, že se jedná o věci získané trestnou činností, převzal od obv. [REDAKCE] 5 kusů houslí, konkrétně 1 kus velmi nízkých houslí z roku 1858 houslaře Věnceslava Metelky v hodnotě 40.000,- Kč, dále celkem 4 kusy 4/4 houslí, a to 1 kus houslí houslaře Věnceslava Metelky z roku 1855 v hodnotě 40.000,- Kč a 1 kus houslí houslaře Věnceslava Metelky z roku 1854 v hodnotě 35.000,- Kč, 1 kus houslí houslačky Johany Metelkové z roku 1859 v hodnotě 30.000,- Kč a 1 kus houslí houslaře Josefa Metelky z roku 1873 v hodnotě 45.000,- Kč, za účelem jejich dalšího prodeje, které následně v Trutnově na parkovišti v blízkosti restaurace Rubín předal přesně nezjištěnému zájemci, k obchodu však nedošlo a tak obv. [REDAKCE] vrátil uvedené housle zpět obv. [REDAKCE]

jímž měl podle obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2012 sp. zn. 2 KZV 86/2011 spáchat dílčí skutek pokračujícího zločinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku,

z a s t a v u j e .

5)

Podle § 258 odst. 1 písm. b, odst. 2 tr. řádu se z podnětu odvolání státního zástupce v napadeném rozsudku **z r u š u j e** výrok, jímž byl obžalovaný [REDAKCE] podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn pro skutek pod body III. 1)-5) obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2012 sp. zn. 2 KZV 86/2011.

Podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc [REDAKCE] v rozsahu skutků pod body III. 1)-5) obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2012 sp. zn. 2 KZV 86/2011 **v r a c í** soudu prvního stupně.

6)

Podle § 256 tr. řádu se odvolání poškozeného [REDAKCE] nar. [REDAKCE] **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto tak, že spolupracující obžalovaný [REDAKCE] je vinen skutky pod body I. 1)-6), jimiž spáchal jednak pod bodem I. 1)-6) dílem zvlášť závažný zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem I. 3)-4) dílem zvlášť závažný zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a) odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a pod bodem I. 1)-5) přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaný [REDAKCE] je vinen skutky pod body I. 1)-6), jimiž spáchal jednak pod bodem I. 1)-6) dílem zvlášť závažný zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, pod bodem I. 3)-4) dílem zvlášť závažný zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. a) odst. 5 písm. a) tr. zákoníku a pod bodem I. 1)-5) přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, obžalovaná [REDAKCE] je vinna skutky pod body II. 1)-6), jimiž spáchala zločin

podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaný [REDAKCE] je vinen skutkem pod bodem III., jímž spáchal zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaný [REDAKCE] je vinen skutkem pod bodem IV., jímž spáchal zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, obžalovaný [REDAKCE] je vinen skutky pod body V.1)-2), jimiž spáchal jednak zločin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 4 písm. a), c) tr. zákoníku ve formě úcastenství - pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, jednak přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku a skutky pod body V. 3)-5), jimiž spáchal zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, a za to byli odsouzeni spolupracující obžalovaný [REDAKCE] podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1, § 58 odst. 4 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na čtyři roky, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, obžalovaný [REDAKCE] podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na dvanáct let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Samsung, IMEI 35795203274006/1 včetně SIM karty, obžalovaná [REDAKCE] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na čtyři roky, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazena do věznice s dozorem, a podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k trestu propadnutí věci, a to mobilního telefonu zn. Nokia N95, v. č. 352061/02/901776/7 včetně nabíjecího adaptéru, mobilního telefonu zn. Nokia 3310, IMEI 350005209299036, SIM karty O2, IMSI 892402032250209842, SIM karty O2 s nalepenou popiskou č. 607522392, obžalovaný [REDAKCE] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na čtyři roky, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, a podle § 67 odst. 1 a § 68 tr. zákoníku byl obžalovanému [REDAKCE] uložen peněžitý trest v rozsahu 400 denních sazeb ve výši 2.500,- Kč, tedy v celkové výši 1.000.000,- Kč, podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanové lhůtě vykonán, stanovil náhradní trest odnětí svobody na jeden (1) rok, podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovanému [REDAKCE] uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu obchodování s kulturními památkami nebo předměty kulturní hodnoty nebo zprostředkování takových obchodů a obchodování s použitým zbožím nebo ve zprostředkování takových obchodů nebo přijímání věci do zástavy na dobu osmi (8) let, obžalovaný [REDAKCE] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na čtyři (4) roky, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, obžalovaný [REDAKCE] podle § 214 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm (7) let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále bylo rozhodnuto tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou obžalovaní [REDAKCE] a spolupracující obžalovaný Marian Lázo povinni společně a nerozdílně uhradit poškozenému [REDAKCE] škodu 300.000,- Kč, ak. mal. [REDAKCE] 250.000,- Kč, [REDAKCE] 250.000,- Kč, obžalovaný [REDAKCE] je povinen uhradit poškozené společnosti ZDOBNICE, a. s., částku 1.473,58 Kč, [REDAKCE] a spolupracující obžalovaný [REDAKCE] jsou povinni společně a nerozdílně uhradit městu Železnice 95.799,- Kč, obci Slatina nad Zdobicí 232.500,- Kč, České podnikatelské pojišťovně, a. s. 194.250,- Kč. Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození ak. mal. [REDAKCE] a Město Železnice odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále bylo rozhodnuto tak, že obžalovaný [REDAKCE] se podle § 226 tr. zákoníku zprošťuje obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2012 sp. zn. 2 KZV 86/2011 pro skutek pod bodem IV.1), a obžalovaný [REDAKCE] se podle § 226 tr. zákoníku zprošťuje obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30.11.2012 sp. zn. 2 KZV 86/2011 pro skutek pod body III. 1)-5). Dále byli podle § 229 odst. 3 tr. řádu poškození

ak. mal. [REDAKCE] a Město Železnice odkázání se svými nároky n [REDAKCE] na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaní [REDAKCE], dále státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem a poškození [REDAKCE] a Ústecký kraj.

Obžalovaný [REDAKCE] ve svém odvolání, vypracovaném jeho obhájcem, a obdobně i ve vlastnoručně sepsaném odvolání, namítá nesprávnost výroku o vině pod bodem I. 6) rozsudku i nesprávnost výroku o trestu. Soud podle jeho názoru nesprávně vyhodnotil jako pravdivou usvědčující výpověď spolupracujícího obžalovaného [REDAKCE] nepřihlédl přitom k závěrům znalců týkajícím se duševního stavu a osobnosti tohoto obžalovaného, k celé řadě rozporů mezi výpověďmi tohoto obžalovaného a mezi dalšími důkazy, nezhodnotil, že výpovědi obžalovaného [REDAKCE] jsou naopak s těmito dalšími důkazy v souladu a že jsou podporovány i výpověďmi svědkyň [REDAKCE]. Výpověď svědkyně [REDAKCE] soud podle odvolatele nedůvodně považoval za nevěrohodnou, přestože svědkyně neměla důvod vypovídat nepravdivě v jeho prospěch. Soud rovněž neprovedl další obhajobou navrhané důkazy, kupř. nevyžádal komunikaci obžalovaného s přítelkyní [REDAKCE] ze 17.11.2011 a ani nezjistil, kde se v kritický den nacházel telefon užívaný obžalovaným, neprovedl navrhanou expertizu hlasů v odposleších, přestože tyto důkazy by mohly potvrdit jeho obhajobu, že se vloupání v případě pod bodem I. 6) v Peruci nedopustil, a nedostatečně odůvodnil, proč tak neučinil. Soud nepřihlédl k tomu, že záznam o výskytu jeho telefonu v Peruci dne 20.10.2011 nebyl jako důkaz použitelný, neboť sledování telefonu bylo povoleno jen do 10.10.2011. Soud podle odvolatele hodnotil provedené důkazy jednostranně v jeho neprospěch, což se projevilo mimo jiné ve způsobu, jakým se vypořádal s prokázanou skutečností, že v případě pachových stop může docházet k jejich přenosu z osoby na osobu a v souvislosti s tím nedůvodně uváděl, že výpovědi [REDAKCE] jsou podporovány dalšími důkazy, především pachovými stopami, přestože tyto výpovědi jsou naopak zcela osamocené. Soud se nijak nevypořádal s předloženými fotografiemi vozidla Citroën, z nichž podle odvolatele vyplývá, že odcizené obrazy se do něj nemohly vejít způsobem, jaký popisoval spolupracující obžalovaný [REDAKCE] což rovněž potvrzuje nevěrohodnost jeho výpovědi a podporuje obhajobu obžalovaného. Soud se podle odvolatele v odůvodnění rozsudku nevypořádal s jeho námitkami, nedůvodně poukazoval na telefonický hovor mezi obžalovaným a [REDAKCE] ze dne 7.12.2011, nesprávně se vypořádal s námitkami obžalovaného týkajícími se možné přítomnosti [REDAKCE] jak na místě činu, tak později při jednání s policejním agentem. Nesprávně soud podle odvolatele rovněž dospěl k závěru o hodnotě obrazů Emila Filly, neboť nedůvodně neakceptoval posudky předkládané obžalovaným [REDAKCE] z nichž měl v pochybnostech vycházet. Bez ohledu na skutkové závěry soudu je uložený trest podle mínění odvolatele zcela nepřiměřený, likvidační. Poukazuje na to, že obžalovaný se v průběhu hlavního líčení všem poškozeným omluvil a v rámci svých možností uhradil i část způsobené škody. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek v části týkající se skutku pod bodem I. 6) zrušil, a aby ohledně tohoto skutku obžalovaného sám uznal vinným trestným činem podílnictví, případně aby s ohledem na vytýkané vady věc vrátil nalézacímu soudu k novému rozhodnutí.

Obžalovaná [REDAKCE] ve svém odvolání, směřujícím proti výroku o vině i o trestu, namítla, že soud nedůvodně opřel závěr o její vině, resp. o jejím vědomí, že přebírala předměty pocházející z trestné činnosti, o výpověď odvolatelky z přípravného řízení, aniž zohlednil namítaný vliv policie na tuto výpověď, a neopodstatněně označil další výpověď odvolatelky z hlavního líčení, v níž odvolatelka uvedla vše na pravou míru, za účelovou, a za vyvrácenou výpověďmi obžalovaných [REDAKCE] a [REDAKCE]. Odvolatelka byla

při svých výsleších v přípravném řízení pod enormním tlakem, byla ve vážné finanční situaci a tížily jí dopady jejího trestního stíhání na její rodinu. Policie jí zastrašovala a zároveň slibovala, že bude-li vypovídat způsobem, který si přeje, bude moci být již na Vánoce z vazby doma. Některé skutečnosti v její výpovědi v přípravném řízení byly ovlivněny informacemi, které odvolatelka získala právě od policie. Výpověď odvolatelky před soudem byla naopak podána svobodně bez nátlaku a odvolatelka podle svého názoru dostatečně vysvětlila i rozpory mezi oběma výpověďmi. Soud měl proto podle jejího názoru v pochybnostech vycházet z této, pro ní příznivější výpovědi. Co se týče výpovědi obžalovaného [REDAKCE] odvolatelka má za to, že v jeho výpovědích, které shrnuje ke každému žalovanému útoku, nic nenasvědčuje tomu, že by v případech pod body 1-4 byla seznámena s původem předmětů, které převzala od [REDAKCE], pokud obžalovaný [REDAKCE] k případům pod body 5 a 6 uváděl, že s původem předmětů seznámena byla, jde pouze o jeho dohady, jimiž nelze ke spolehlivému závěru o jejím vědomí dospět. Obžalovaný [REDAKCE] je osoba naprosto nevěrohodná, usvědčovaná ze lži většinou ostatních obžalovaných včetně jeho syna. Jeho výpovědi proto nemohou být způsobilé vyvrátit výpověď odvolatelky. Soud podle odvolatelky nedůvodně přeceňuje význam skutečností, že odvolatelka navštívila s obžalovaným [REDAKCE] Slatinu nad Zdobnicí, a že přebírala obrazy v ranních hodinách v Tatobitech. Zcela neadekvátní je podle odvolatelky poukaz soudu na její styky s trestanými osobami, neboť taková skutečnost nemůže být považována na přítěžující okolnost a nemůže nijak zhoršovat postavení odvolatelky v soudním procesu. Soud se podle ní nijak nevypořádal s obhajobou navrhaným posouzením jejího jednání jako jednání ve skutkovém omylu negativním, v důsledku kterého by její jednání mohlo být posuzováno pouze jako nedbalostní. Nic relevantního nevyplývá podle odvolatelky ani z odposlechů, jimiž bylo podle jejího názoru navíc manipulováno a které ani neměly být jako důkaz připuštěny. Nedůvodně soud podle odvolatelky rovněž při stanovení hodnoty obrazů Emila Filly vyšel ze závěrů znalce [REDAKCE] přestože závěry oponentních znalců [REDAKCE] byly od závěrů znalce [REDAKCE] značně odlišné, podpořené rovněž výpovědí svědka [REDAKCE]. V tomto případě měl soud podle ní v souladu se zásadou in dubio pro reo vycházet ze závěrů pro odvolatelku nejpriznivějších. V důsledku tohoto pochybení soudu byla odvolatelka poškozena i nesprávnou právní kvalifikací, v jejímž důsledku jí byl uložen trest ve vyšší trestní sazbě. Za podstatnou vadu řízení, pro kterou musí být celá věc zrušena a vrácena soudu prvního stupně, považuje odvolatelka skutečnost, že původně spoluobžalovaná [REDAKCE] nebyla následně vyslechnuta v pozici svědkyně. Z uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a buď jí zprostil obžaloby, nebo aby věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný [REDAKCE] v obou odvoláních, vypracovaných jeho dvěma obhájci, napadá výrok o vině a o trestu. Namítá, že jediný usvědčující důkaz, a to výpověď obžalované [REDAKCE] z přípravného řízení, obsahuje pouhou nekonkrétní domněnku, v další výpovědi obžalovaná pravdivost původní výpovědi popřela s tím, že vypovídala pod tlakem policie. Tento důkaz podle odvolatele není podpořen žádným dalším důkazem, byť tak soud v odůvodnění rozsudku argumentuje. Protokoly o sledování ani odposlechy o ničem konkrétním nesvědčí. Nalézací soud podle odvolatele pominul, že obžalovaný [REDAKCE] vypověděl, že [REDAKCE] pro něj musela vždy něco vymyslet, jinak by jí s věcmi vyhodil, a nedůvodně v rozporu s výpověďmi svědků poukazyval na okolnosti přebírání věcí jako na neobvyklé. Nesprávně se soud vypořádal i s rozpory ohledně ceny obrazů, a přestože znalec [REDAKCE] jako obchodník s obrazy Emila Filly měl zájem na co nejvyšším ocenění, argumentoval i rekordními cenami obrazů v zahraničních aukcích s tím, že pojem čas a místo je diskutabilní, a znalec [REDAKCE] ve shodě se znalcem [REDAKCE] dospěli k odlišným závěrům, přesto soud nenechal vypracovat navrhaný revizní znalecký posudek. V odvolání vypracovaném obhájkyň JUDr. Riedlovou se k tomu uvádí, že dodatečně bylo na webových

stránkách české televize zjištěno, že znalec [redacted] vystupuje jako rodinný přítel dědiců Emila Filly, v souvislosti s čímž vznáší odvolatel námitku ve smyslu § 105 odst. 3 tr. řádu spočívající v tom, že pro svůj blízký vztah k osobám poškozeným trestným činem má znalec poměr k věci, pro který je z podání znaleckého posudku podle § 11 odst. 1 zák. č. 363/1967 Sb. vyloučen. V tomto odvolání se dále namítají nedostatky usnesení o zahájení trestního stíhání, nepřezkoumatelnost rozsudku, v němž je poukazováno jen na důkazy svědčící o tom, že obžalovaný obrazy převzal, aniž byl prokázán objektivní znak skutkové podstaty žalovaného trestného činu - převedení obrazů na sebe a aniž byla prokázána subjektivní stránka. Nezákonný je i výrok o trestu, závěry o přitěžujících okolnostech nedopovídají obsahu důkazů, výrok o peněžitém trestu je nepřezkoumatelný a neodpovídá čistému příjmu odvolatele. Vzhledem k uvedeným námitkám odvolatel navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně pokud shledá důvodné námitky proti usnesení o zahájení trestního stíhání, aby zvážil vrácení věci státnímu zástupci k došetření podle § 260 tr. řádu.

Obžalovaný [redacted] v odvolání odůvodněném obhájkyní napadá výrok o trestu a o zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou. Uložený trest považuje za nepřiměřeně přísný, neboť nebyly podle něj dostatečně zohledněny polehčující okolnosti. Odvolatel uvádí, že již v přípravném řízení dle svých možností spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, trestné činnosti se dopustil ve snaze pomoci osobám, které se ve finanční tísní dopustily trestné činnosti. Tohoto svého jednání upřímně lituje. V říjnu t. r. má být propuštěn z dosavadního výkonu trestu odnětí svobody, který vykonává ve Věznici Pardubice a má za to, že i s ohledem na jeho zdravotní stav (závažné onemocnění diabetem a další onemocnění) by mu mohl být uložen kratší trest, po jehož výkonu by mohl mít naději na odbornou zdravotní péči a zlepšení zdravotního stavu. Navrhuje proto, aby odvolací soud zrušil v napadeném rozsudku výrok o trestu a aby mu sám uložil trest kratšího trvání, pro jehož výkon by jej v souladu se zákonem zařadil do věznice s ostrahou. Při svém vyjádření před odvolacím soudem obžalovaný uvedený návrh modifikoval tak, že prosí, aby byl zařazen do věznice s dozorem, neboť v tomto typu věznice se nachází v současné době a je mu zde lépe zajištěn režim odpovídající jeho zdravotnímu stavu.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem podal odvolání proti výroku o trestu ve prospěch spolupracujícího obžalovaného [redacted] dále odvolání v neprospěch obžalovaných [redacted] proti zprošťujícím výrokům a proti výroku o trestu obžalovaných [redacted] a proti výrokům o trestech v neprospěch obžalovaných [redacted]. Ke spolupracujícímu obžalovanému [redacted] poukázal na skutečnost, že se na něj hledí, jako by nebyl odsouzen, uvádí, že jeho přispění k objasnění vyšetřované věci v rozsahu všech stíhaných skutků i pokud jde o usvědčení spoluobžalovaného [redacted] bylo významné a zcela podstatné, a domnívá se, že na místě bylo uloženo ještě mírnějšího trestu odnětí svobody v délce tří let se zařazením do věznice s dozorem, jak bylo původně navrhováno. V případě zprošťujících výroků rozsudku odvolatel uvádí, že pachatelé nemusí být nutně usvědčováni pouze přímými důkazy, v případě trestného činu podílnictví přitom postačuje prokázání i eventuálního úmyslu, tedy toho, že obžalovaní při převodu věcí byli nejméně srozuměni s tím, že tyto věci pocházejí z trestné činnosti jiné osoby. To muselo být obžalovanému [redacted] zřejmé zejména s ohledem na délku období, po kterou mu byly věci určité rozmanitostí a specifícností nabízeny stále se stejným odůvodněním, s ohledem na to, že většina věcí byla opatřena polepy jejich původního umístění, s ohledem na způsob uložení, zabalení věcí. Odvolatel uvádí, že ze strany obžalovaného šlo o zcela nestandardní výkup, na místech nikoliv běžných, jakými jsou benzinové stanice, bez jakékoliv evidence, za nepřiměřeně nízké ceny. Původ věcí musel být

obžalovanému podle odvolatele znám i s ohledem na jeho zkušenosti a odbornost, i s ohledem na jeho předchozí odsouzení pro podílnictví. Rovněž obžalovanému [REDAKCE] musel být původ houslí zřejmý vzhledem k okolnostem, jimiž je jejich počet, způsob převzetí, polepy, kterými byly housle opatřeny. Soud se vůbec nezabýval ani případnou otázkou posouzení jednání podle § 215 tr. zákoníku. Obžalovaným [REDAKCE] měly být podle odvolatele vedle trestů odnětí svobody dále uloženy i tresty zakazu činnosti, spočívající u [REDAKCE] v zakazu obchodování s kulturními památkami, předměty kulturní hodnoty, s použitým zbožím, nebo zprostředkování takových obchodů na dobu pěti let, ostatním obžalovaným spočívající v trestech zakazu řízení všech motorových vozidel na dobu pěti let. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby odvolací soud zrušil v napadeném rozsudku jím napadené výroky o trestech a zprošťující výroky, a aby nově uložil obžalovaným tresty v intencích podaného návrhu, a ve vztahu ke zprošťujícím výrokům věc vrátil soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.

Poškozený [REDAKCE] podal odvolání proti výroku o náhradě škody, jímž nebyla v souladu s jeho návrhem uložena povinnost zaplatit škodu 300.000,- Kč vedle obžalovaných [REDAKCE] také obžalovaným [REDAKCE] a dále proti výroku, jímž byl se zbytkem svého nároku na náhradu škody odkazán na řízení ve věcech občanskoprávních. V odvolání uvádí, že z odůvodnění rozsudku mu není zřejmé, proč nebyla povinnost k náhradě škody uložena i obžalované [REDAKCE] jelikož tato obžalovaná byla ve vztahu k útoku pod bodem II. 3) rozsudku uznána vinnou. V případě obžalovaného [REDAKCE] zpochybňuje odvolatel závěry nalézacího soudu, který v případě, který se ho dotýká, uvěřil obhajobě obžalovaného, a nehodnotil podle jeho názoru podezřelé okolnosti přebírání předmětných obrazů. Z uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud rozhodl tak, že obžalovaní [REDAKCE] jsou povinni společně a nerozdílně uhradit [REDAKCE] škodu 300.000,- Kč.

Poškozený Ústecký kraj ve svém odvolání podaném v zákonné lhůtě uvádí, že jelikož mu po vyhlášení rozsudku nebyl rozsudek doručen, požádal Krajský soud o jeho zaslání. Rozsudek mu byl dodatečně zaslán a současně mu bylo soudem sděleno, že o jeho nároku na náhradu škody nebylo rozhodnuto, neboť se řádně a včas s nárokem nepřipojil. S tímto názorem odvolatel nesouhlasí, neboť v tomto trestním řízení měl postavení poškozeného a svůj nárok na náhradu škody řádně a včas uplatnil, což dokládá připojením z 5.9.2012. Přestože soud odvolatele opakovaně poučoval, že o jeho nároku bude případně rozhodovat na podkladě návrhu obsaženého ve spise, tento zcela pominul a v napadeném rozsudku se s ním nijak, a to ani v rámci odůvodnění, nevypořádal. Z těchto důvodů odvolatel navrhuje, aby odvolací soud podle § 259 odst. 2 tr. řádu přikázal soudu prvního stupně, aby v napadeném rozsudku doplnil chybějící výrok, kterým rozhodne o náhradě škody odvolateli.

Vrchní soud v Praze přezkoumal z podnětu podaných odvolání podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přihlížet přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud mohly mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána, a dospěl k následujícím závěrům:

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny vady, které by měly vliv na správnost či zákonnost napadeného rozsudku. Zákonná ustanovení, která mají zabezpečit právo obviněných na obhajobu a která zajišťují zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla dodržena.

Pokud jde o dokazování, soud prvního stupně provedl důkazy v rozsahu potřebném pro rozhodnutí ve věci podle § 2 odst. 5 tr. řádu, a důkazy, které jej vedly k odsuzujícím

výrokům a k navazujícím výrokům o trestech v podstatných směrech hodnotil v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu. Na základě takového hodnocení provedených důkazů dospěl ke skutkovým zjištěním spočívajícím v podstatě v tom, že

obžalovaní [REDAKCE] 1) dne 20.6.2011 vnikli do objektu Památníku zapadlých vlastenců v obci Paseky nad Jizerou, v němž ke škodě Správy KRNAP Vrchlabí odcizili 5 ks houslí v celkové hodnotě 190.000,- Kč a poškozením okna a skleněné vitríny způsobili další škodu ve výši 7.500,- Kč, 2) dne 21.7.2011 vnikli po předchozím tipování do objektu Místního vlastivědného muzea v obci Železnice, odkud následně odcizili 1 ks sloupkových hracích hodin v hodnotě 20.000,- Kč, 2 kusy vojenských dlouhých pěchotních pušek v celkové hodnotě 50.000,- Kč a jeden kus vojenské krátké pěchotní pušky v hodnotě 25.000,- Kč včetně bodáků, čímž Městskému úřadu v Železnici způsobili škodu 95.000,- Kč a poškozením zařízení další škodu ve výši 799,- Kč, 3) dne 10.8.2011 za pomoci obžalovaného [REDAKCE] vnikli do Maloskalské galerie v objektu Boučkova statku v obci Malá Skála, kde následně odcizili obraz „Krasojedkyně“ Jana Baucha v hodnotě 250.000,- Kč, čímž ak. mal. [REDAKCE] způsobili škodu 250.000,- Kč a poškozením zařízení způsobili společnosti ARVA PATRIA, s. r. o., škodu 1.987,- Kč, 4) dne 2.9.2011 za pomoci obžalovaného Ondřeje Láza vnikli do téhož objektu a odcizili zde dva obrazy autora Josefa Jíry, a to „Panský hřbitůvek“ v hodnotě 250.000,- Kč a „Vzpomínka na starou školu“ v hodnotě 300.000,- Kč, čímž způsobili [REDAKCE] škodu 250.000,- Kč, [REDAKCE] škodu 300.000,- Kč, a poškozením zařízení - objektu společnosti ARVA PATRIA, s. r. o. způsobili škodu ve výši 14.112,- Kč, 5) dne 1.11.2011 vnikli po předchozí obhlídce do Galerie obrazů a plastik v obci Slatina nad Zdobnicí, kde odcizili celkem 5 ks obrazů v celkové hodnotě 232.500,- Kč, čímž způsobili obci Slatina nad Zdobnicí škodu v uvedené výši, a společnosti Zdobnice, a. s., poškozením zařízení škodu 1.473,58 Kč, 6) dne 18.11.2011 vnikli do výstavních prostor Pamětní síně Emila Filly v Peruci, kde odcizili ke škodě Krajského úřadu Ústeckého kraje 4 obrazy Emila Filly „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ v hodnotě 3.500.000,- Kč, „Žena s kartami“ v hodnotě 5.000.000,- Kč, „Slepec“ v hodnotě 10.000.000,- Kč a „Zátiší s mísami ovoce v hodnotě 4.000.000,- Kč, v souvislosti s prodejem byli dne 16.12.2011 policií zadrženi a obrazy byly zajištěny a vráceny, přičemž obžalovaný [REDAKCE] se uvedených skutků dopustil přesto, že byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z 15.4.2005m sp.zn. 8 T 7/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 15.9.2005, sp.zn. 4 To 49/2005 odsouzen pro trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1b), odst. 4 tr. zák., trestný čin porušování domovní svobody dle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. a poškození cizí věci dle § 257 odst. 1 tr. zákona, k trestu odnětí svobody na 7 let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, ze kterého byl dne 1.12.2009 podmíněně propuštěn na zkušební dobu 5 let s dohledem, a přestože byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z 29. 2. 2000, sp.zn. 8 T 78/99 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze z 16.5.2000, sp.zn. 12 To 46/2000 odsouzen pro trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 b), odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na 6 let se zařazením do věznice s dozorem, ze kterého byl podmíněně propuštěn na zkušební dobu 3 let, podmíněný trest byl změněn na nepodmíněný, čímž oba obžalovaní způsobili celkovou škodu na odcizených věcech ve výši 23.817.500,- Kč a poškozením zařízení škodu ve výši 25.871,58 Kč, obžalovaná [REDAKCE] 1) v červenci 2011 převzala v Turnově od obžalovaného Ondřeje Láza 1 ks sloupkových hracích hodin, 2 kusy vojenských dlouhých pěchotních pušek a 1 kus vojenské krátké pěchotní pušky ač věděla, že pocházejí z vloupání do objektu Muzea v obci Železnice, kterého se dopustili obžalovaní [REDAKCE] (viz I. 1) za účelem jejich prodeje, poté prodala [REDAKCE] hrací hodiny za 5.000,- Kč a v nezjištěném starozitnictví v Jilemnici bodák z jedné odcizené pušky za 1.000,- Kč, a zbývající zbraně prodala nezjištěné osobě za 15.000,- Kč, 2) dne 11.8.2011 převzala v bydlišti [REDAKCE] obraz s názvem „Krasojedkyně Jana Bakcha“, ač věděla, že pochází z vloupání do Maloskalské galerie v objektu Boučkova statku v obci Malá skála, kterého se dopustili [REDAKCE]

[redacted] za účasti [redacted] a obraz prodala [redacted] za 60.000,- Kč, 3) dne 2.9.2011 přijela po předchozím telefonátu do Tatobit a převzala od [redacted] dva obrazy Josefa Jíry „Panský hřbitůvek“ v hodnotě 250.000,- Kč a „Vzpomínka na starou školu“ v hodnotě 300.000,- Kč, ač věděla, že pochází z vloupání do Maloskalské galerie v objektu Boučkova statku v obci Malá skála, kterého se dopustili [redacted] za účasti [redacted] a obrazy prodala [redacted] za 90.000,- Kč, 4) v září 2011 převzala od [redacted] 5 ks houslí ač věděla, že pocházejí z vloupání do Památníku zapadlých vlastenců v Pasekách nad Jizerou, kterého se dopustili [redacted], a dvojce z těchto houslí prodala [redacted] za 2.000,- Kč, 5) v listopadu 2011 převzala od [redacted] 5 ks obrazů ač věděla, že pocházejí z vloupání do Galerie obrazů a plastik v obci Slatina nad Zdobnicí, kterého se dopustili [redacted] a následně je prodala [redacted] za nezjištěnou částku, 6) v době od 18.11.2011 do 16.12.2011 převzala od [redacted] ve svém bydlišti v Jeřmanicích postupně dva obrazy od Emila Filly „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ v hodnotě 3.500.000,- Kč, „Žena s kartami“ v hodnotě 5.000.000,- Kč, k zajištění prodeje těchto obrazů, které v krátké době po sobě vždy za 80.000,- Kč předala [redacted] a následně dne 16.12.2011 na žádost [redacted] oproti částečnému vrácení peněz ve výši 35.000,- Kč převzala od [redacted] zpět obraz „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“, který předala [redacted] přičemž věděla, že obrazy byly získány krádeží z Pamětní síně Emila Filly v Peruci, ke kterému došlo dne 18.11.2011, obžalovaný [redacted] v době od 18.11.2011 do 16.12.2011 v Liberci na sebe převedl od [redacted] v rozmezí několika dnů dva obrazy od Emila Filly „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ v hodnotě 3.500.000,- Kč, „Žena s kartami“ v hodnotě 5.000.000,- Kč, za celkovou částku 160.000,- Kč, ač od [redacted] věděl, že obrazy byly získány krádeží z Pamětní síně Emila Filly v Peruci, přičemž dne 16.12.2011 oproti finanční částce 35.000,- Kč vrátil zpět [redacted] obraz „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ a obraz „Žena s kartami“ vydal téhož dne na výzvu Policii ČR, obžalovaný [redacted] dne 8.12.2011 převzal od [redacted] k prodeji obraz Emila Filly „Zátiší s mísami ovoce“ hodnotě 4.000.000,- Kč, vedl jednání o prodeji obrazu a posléze obraz za 250.000,- Kč prodal [redacted] osobě vystupující ve smyslu § 102a tr. řádu, a následně dne 16.12.2011 se podílel na prodeji obrazů Emila Filly „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ v hodnotě 3.500.000,- Kč, a „Slepec“ v hodnotě 10.000.000,- Kč, tak, že aktivně vedl jednání se [redacted] osobou vystupující ve smyslu § 102a tr. řádu, od něhož požadoval celkem částka 0,- Kč, přičemž došlo k zásahu Policie ČR a vydání obou obrazů, přičemž věděl, že obrazy byly získány krádeží v Pamětní síni Emila Filly v Peruci dne 18.11.2011, obžalovaný [redacted] 1) a 2) dne 10.8.2011 a 2.9.2011 po předchozí dohodě odvezl osobním vozidlem Volvo obžalované [redacted] do obce Malá Skála, kde na ně čekal ve vozidle, přičemž mu bylo známo, že se zde dopustí krádeže vloupáním do Maloskalské galerie v objektu Boučkova statku a odcizí zde obrazy Jana Baucha a Josefa Jíry, v hodnotě 250.000,- Kč, 250.000,- Kč a 300.000,- Kč a následně je odvezl zpět, resp. do obce Tatobity, a odcizením obrazů způsobili škodu ak. mal. [redacted] ve výši 250.000,- Kč, [redacted] ve výši 250.000,- Kč a [redacted] ve výši 300.000,- Kč a poškozením zařízení způsobili společnosti ARVA PATRIA s. r. o., škodu ve výši 1.987,- Kč a 14.112,- Kč, přesto že byl rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové z 15.4.2005, sp.zn. 8 T 7/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 15.9.2005 sp. zn. 4 To 49/2005 odsouzen za trestné činy krádeže dle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 4 tr. zákona, porušování domovní svobody dle § 238 odst. 1, 2 tr. zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody na 8 let se zařazením do věznice s ostrahou za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Krajského soudu v Praze z 29.7.2003, sp.zn. 2 T 21/2003 jakož i všech dalších na tento výrok obsahově navazujících rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, usnesením Okresního soudu v Chomutově byl 20.3.2008 podmíněně propuštěn se zkušební dobou tří let s dohledem, 17.3.2011 byl trest změněn na

nepodmíněný, a dále rozsudkem Okresního soudu v Semilech z 29.10.2008, sp.zn. 2T 201/2008 odsouzen pro trestný čin krádeže dle § 247 odst. 1 písm. a), e) tr. zákona k trestu odnětí svobody na 10 měsíců se zařazením do věznice s dozorem, trest byl vykonán 25.3.2011, čímž způsobil na odcizených věcech škodu nejméně 800.000,- Kč a poškozením zařízení škodu nejméně 16.099,- Kč, 3) v červnu 2011 převzal od [REDAKCE] 5 kusů houslí v hodnotě 40.000,- Kč, 40.000,- Kč, 35.000,- Kč, 30.000,- Kč a 45.000,- Kč, ač věděl, že pocházejí z krádeže vloupáním do Památníku zapadlých vlastenců v Pasekách nad Jizerou, kterého se dopustili [REDAKCE] a v srpnu kontaktoval [REDAKCE] aby za úplaty zajistil prodej těchto houslí, housle mu předal, ale protože se je nepodařilo prodat, převzal je zpět a předal je k prodeji [REDAKCE] která dvojce housle prodala [REDAKCE] za 2.000,- Kč, 4) v červenci 2011 převzal od [REDAKCE] 1 kus sloupkových hracích hodin v hodnotě 20.000,- Kč a od [REDAKCE] 2 kusy vojenských dlouhých pěchotních pušek rakouské armády v celkové hodnotě 50.000,- Kč a jeden kus vojenské krátké pěchotní pušky v hodnotě 25.000,- Kč včetně bodáků, ač věděl, že pocházejí z vloupání do objektu muzea v obci Železnice, kterého se dopustili [REDAKCE], a poté kontaktoval [REDAKCE] aby uvedené věci dále prodala, která prodala hodiny za 5.000,- Kč [REDAKCE] a další věci ve starožitnictví a nezjištěné osobě za 16.000,- Kč, 5) dne 8.12.2011 převzal od [REDAKCE] obraz Emila Filly „Zátiší s mísami ovoce“ v hodnotě 4.000.000,- Kč za účelem jeho prodeje a následně jej spolu se [REDAKCE] prodali [REDAKCE] osobě vystupující ve smyslu § 102a tr. řádu za 250.000,- Kč, následně 16. 12. 2011 převzal od [REDAKCE] obrazy Emila Filly „Slepec“ v hodnotě 10.000.000,- Kč a „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ v hodnotě 3.500.000,- Kč, které chtěl opět prodat [REDAKCE] přičemž došlo k zásahu Policie ČR, k zadržení přítomných osob a k vydání obou obrazů, ač věděl, že obrazy byly získány krádeží z Pamětní síně Emila Filly v Peruci dne 18.11.2011,

a tato skutková zjištění, podrobněji rozvedená ve výroku napadeného rozsudku, odpovídají obsahu provedených důkazů, a lze je považovat za úplná a správná.

V odůvodnění napadeného rozsudku soud zrekapituloval obsah podstatných důkazů a stručně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané a na základě kterých důkazů, důkazy logicky vyhodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, uvedl, z jakých důvodů některé důkazy považoval za věrohodné a jiné nikoliv, a proč nevyhověl některým návrhům na doplnění dokazování. S ohledem na rozsah věci a na množství vznášených námitek nelze považovat za podstatnou vadu, jestliže se soud podrobně nevyjádřil ke všem námitkám obhajoby obžalovaných, ani to, že některé formulace v odůvodnění vyznívají obecně, případně připouštějí nepřesný výklad, protože celkově je z odůvodnění bez pochybností zřejmé, na kterých důkazech soud založil své podstatné závěry i to, že tyto závěry obsahu provedeného dokazování odpovídají.

Skutkové závěry o vině obžalovaných [REDAKCE] útoky pod body I. 1)-5) rozsudku nalézací soud důvodně opřel o výpovědi obou obžalovaných, které jsou v souladu s dalšími provedenými důkazy, a tyto závěry nejsou odvoláními napadány.

Závěr o vině těchto obžalovaných útokem pod bodem I. 6) soud důvodně opírá především o výpovědi obžalovaného [REDAKCE] který vypovídal opakovaně v pozici spolupracujícího obžalovaného. Jestliže obžalovaný [REDAKCE] ve svém odvolání namítá proti tomu, že nalézací soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že výpovědi tohoto obžalovaného nezůstaly osamocené, ale jsou podporovány dalšími důkazy, zejména pachovými stopami, je třeba uvést, že tento závěr nalézacího soudu je sice správný, ale je třeba jej blíže vysvětlit.

Skutečností je, že ze soudem citovaných důkazů (kromě vyhodnocení pachových stop) nevyplývá nic konkrétního, co by přímo prokazovalo spoluúčast spoluobžalovaného

na posuzovaném útoku, o níž vypovídá, ale tyto další důkazy potvrzují některé další skutečnosti, o nichž obžalovaný vypovídal, a tím obecně podporují závěr o věrohodnosti výpovědi tohoto obžalovaného. Zároveň je možno přisvědčit námitce obžalovaného, že rovněž jeho verze je v souladu s některými skutečnostmi, které vyplývají z dalších důkazů, a tento soulad tedy nemůže být tím podstatným, co vede k závěru o věrohodnosti té či oné verze. Přisvědčit lze námitkám odvolání obžalovaného i v tom, že ani zjištění přítomnosti pachových stop obžalovaného na místě činu není v rozporu s jeho obhajobou a samo o sobě by nemohlo vést ke spolehlivému závěru o jeho vině. Z provedeného dokazování vyplynulo, že pachové stopy se mohou přenášet, a provedené důkazy v posuzovaném případě nasvědčují tomu, že patrně došlo k přenosu pachové stopy, konkrétně pachové stopy do objektu zámku v Peruci. Tento přenos lze s ohledem na provedené dokazování předpokládat z toho, že jak vyplývá ze shodných výpovědí obou obžalovaných, obžalovaný měl své oblečení, v němž se dopouštěl trestné činnosti, před krádeží uložené u obžalovaného a toto oblečení bylo před krádeží převáženo autem na místo činu společně s oblečením obžalovaného. Tím lze vysvětlit, že pachová stopa obžalovaného přesto, že tento obžalovaný, jak sám vypovídá, do tohoto objektu nevnikl a čekal venku, což potvrzuje i obžalovaný. Teoreticky proto nelze pochopitelně ani vyloučit možnost případného přenosu pachu obžalovaného do objektu způsobem, který sám popisuje ve své výpovědi, tj. tím, že jeho oblečení si zapůjčil od obou obžalovaných odlišný pachatel, byť tuto verzi nelze považovat za věrohodnou z důvodů, které budou uvedeny níže.

Pro závěr o vině obžalovaného v tomto případě bylo proto stěžejní posouzení věrohodnosti jeho obhajoby na straně jedné a posouzení věrohodnosti výpovědi obžalovaného jako spolupracujícího obviněného na straně druhé. Ani v tomto směru však soud nepochybil, jestliže uvěřil výpovědi a neuvěřil verzi obžalovaného.

Co se týče výpovědi, není důvodu pochybovat o tom, že jestliže pravdivě usvědčil sebe a z krádeží v bodech I. 1)-5), učinil tak i ve vztahu k útoku pod bodem I. 6). Eli všech šesti případů vloupání byly tytéž osoby, nasvědčuje mimo jiné shodný způsob vniknutí do objektů. Jak bylo řečeno, z žádného důkazu nevyplynulo, že by vypovídal křivě. Rozpory v jeho výpovědích, na které vesměs upozorňuje obžalovaný, spočívající kupř. v tom, kde našli žebřík, který použili k vloupání, nebo v tom, jak dlouho před činem jeli na obhlídku, jakým způsobem do kterého objektu vnikli apod. i způsob, jakým obžalovaný tyto rozpory vysvětlil, nesvědčí o tom, že by tento obžalovaný vědomě křivě obviňoval spoluobžalovaného ze skutku, kterého se nedopustil, ale o tom, že si jednotlivé útoky přesně nepamatoval a navzájem pletl. Jeho výpověď v části, kde popisoval chování svého otce poté, kdy mu přiznal, že se vloupání do zámku v Peruci a odcizení obrazů Emila Filly dopustil, je v souladu s původní výpovědí obžalovaného. Oba se v těchto výpovědích shodují mimo jiné v tom, že přestože otci výslovně nesdělil, že jeho spolupachatelem byl i v tomto případě obžalovaný, to uhodl a po příjezdu mu kvůli tomu vynadal, a poté začali všichni společně řešit, jak obrazy prodat. Zcela nelogické by bylo, že by právě v případě pod bodem I. 6) obžalovaný nepravdivě obviňoval spoluobžalovaného, když zároveň ve svých výpovědích usvědčoval nejen jej a sebe, ale i svého otce, a to jen proto, aby pomohl osobě k níž neměl žádný vztah, a která navíc byla pro orgány činné v trestním řízení dlouhodobě nedosažitelná. Absurdní by bylo, pokud by obžalovaný usvědčoval za těchto okolností nepravdivě obž. proto, že se na tom dohodli, jak vyplývá z výpovědi, o níž bude zmínka níže.

Nalézací soud správně poukázal na celou řadu skutečností, které svědčí o nepravdivosti verze obžalovaného [REDAKCE]. Je třeba v první řadě uvést, že obžalovaný [REDAKCE] původně k věci nevypovídal, a se svou verzí obhajoby vystoupil až poté, kdy se dozvěděl o usvědčující výpovědi spoluobžalovaného [REDAKCE]. O tom, že obhajoba obžalovaného [REDAKCE] založená a tom, že druhým pachatelem krádeže v Peruci byl hledaný [REDAKCE] neodpovídá skutečnosti, jednoznačně svědčí zadržená korespondence, v níž obžalovaný vyčítá obžalovanému [REDAKCE] že jej usvědčoval, ačkoliv jinak o jejich vině neexistovaly důkazy, a snaží se mu naznačit tuto svou verzi a přimět jej k tomu, aby vypovídal v souladu s ní. V případě, že by obžalovaný [REDAKCE] obžalovaného krivě obviňoval, jak se nyní [REDAKCE] hájí, obsah korespondence by nutně musel vypadat zcela jinak. Důvodně nalézací soud poukazuje i na předchozí trestní stíhání, při nichž obžalovaný [REDAKCE] volil obdobnou obhajovací taktiku. Ze zajištěné korespondence je zřejmá i skutečnost, že obžalovaný se rozhodl popírat svou vinu tímto skutkem proto, že s ohledem na právní kvalifikaci mu v tomto případě hrozil výrazný postih, čímž lze logicky vysvětlit i to, že svou vinu v ostatních případech, které nedosahují s ohledem na výši škody takové závažnosti, poté, kdy jej usvědčil spoluobžalovaný [REDAKCE] doznal, aby tak zvýšil věrohodnost své verze. Soud si správně povšiml také toho, že verze obžalovaného [REDAKCE] byla vykonstruována takovým způsobem, aby byla v souladu s některými z důkazů vyplývajících skutečnostmi, což ovšem vedlo k tomu, že působila velmi nevěrohodně. Detailně a zcela nevěrohodně popisuje obžalovaný [REDAKCE] jak své údajné styky s [REDAKCE] tak celý údajný průběh skutku. Nepřesvědčivě obžalovaný kupř. uvádí, že [REDAKCE] který měl dělat jen řidiče, měl předem nakoupené nářadí, a pytle, a později v rozporu s tímto svým tvrzením naopak namítá, že uvedený skutek se od ostatních liší tím, že věci nebyly předem připraveny, což má svědčit o tom, že se na něm nepodílel. Nepřesvědčivé je tvrzení obžalovaného, že přestože se již předem rozhodl, že se vloupání nezúčastní, přesto jel z Prahy do Mříčné pro [REDAKCE] a přestože ani [REDAKCE] se do vloupání už nechtělo, odjeli oba do Prahy na schůzku s [REDAKCE]. Nevěrohodně působí i skutečnost, že přestože obžalovaný sám uvádí, že byli obezřetní, kupovali na každé vloupání nové nářadí, oblečení po vloupání zahazovali, přesto by na krádež, které se sám z opatrnosti nechtěl účastnit, půjčoval [REDAKCE] vé použité oblečení a sportovní boty. Nelogicky působí i to, že by [REDAKCE] po provedeném vloupání odvezli odcizené obrazy k [REDAKCE] tam mu detailně popisovali průběh vloupání tak, že je [REDAKCE] nyní schopen jej rovněž do detailu popsat. Zcela nevěrohodné je tvrzení obžalovaného [REDAKCE] že se s [REDAKCE] dohodli, že v v případě odhalení budou krýt pro orgány činné v trestním řízení nedostupného pachatele [REDAKCE]. Absurdně pak působí tvrzení obžalovaného [REDAKCE] že když už [REDAKCE] řekl svému otci nepravdivě, že se krádeže dopustil s ním, svolil obžalovaný aby jej v případě svého zadržení [REDAKCE] nepravdivě usvědčoval i před policií (viz č.l. 1825). Nevěrohodné je i to, že by [REDAKCE] po provedeném vloupání předal všechny obrazy [REDAKCE] vzdal se kontroly nad nimi a umožnil obžalovanému [REDAKCE] aby těmito obrazy od té doby sám výlučně disponoval. Z provedeného dokazování přitom vyplývá, že osobou, která následně disponovala obrazy a rozhodovala o otázce jejich prodeje, byl výlučně obžalovaný [REDAKCE]. Přisvědčit nelze ani námitce odvolání [REDAKCE] že o nepravdivosti výpovědi [REDAKCE] svědčí to, že na rozdíl od něj nehovořil o účasti třetí osoby na vloupání do dalších objektů. O účasti údajné třetí osoby totiž nevypovídal původně ani obžalovaný [REDAKCE] který ve své první výpovědi líčil tato vloupání shodně jako [REDAKCE] a tedy tak, že na místo činu s výjimkou dvou případů, kdy řídil [REDAKCE] přijeli sami, a je zřejmé, že tuto skutečnost o účasti další třetí nejmenované osoby začal obžalovaný uvádět až při svém výsledku před soudem ve snaze zdůraznit množství údajných rozporů ve výpovědi [REDAKCE] které by měly vést k jeho znevěrohodnění. Všechny uvedené skutečnosti svědčí o nevěrohodnosti verze obžalovaného [REDAKCE] a o tom, že tak, jak vyplývá ze zajištěné

korespondence, vyvinul maximální snahu o to, aby nebyl uznán vinným zvláště závažným zločinem krádeže, v důsledku čehož mu hrozil mimořádně zvýšený trest odnětí svobody.

Soud důvodně považoval za nevěrohodnou i výpověď svědkyně [REDAKCE], která měla obžalovanému [REDAKCE] potvrzovat, že v kritické době nemohl být na místě činu, neboť měl být neustále v její přítomnosti. Nevěrohodnost této svědkyně nevyplyvá pouze z jejího tehdejšího vztahu k obžalovanému. Určité pochybnosti vyvolává již skutečnost, že tato svědkyně původně odmítla vypovídat, což by, pokud by mohla poskytnout obžalovanému alibi, patrně neměla důvod činit, a vypovídala až v hlavním líčení, kdy již byl obžalovaný [REDAKCE] usvědčován spoluobžalovaným [REDAKCE] a vystoupil se svou obhajobou. Nevěrohodně působí také skutečnost, že by si svědkyně po roce a půl pamatovala průběh jednoho konkrétního dne, který se nevyznačoval ničím pozoruhodným. Snaha svědkyně potvrzovat obžalovanému alibi i za cenu uvádění nepravdivých skutečností je zřejmá i z toho, že svědkyně uvádí, že se obžalovaný v uvedený večer od ní vzdálil pouze na 10-15 minut, jinak s ní byl celý večer a celou noc, ví to, protože se v noci budila, zatímco z podrobného líčení průběhu odpoledne, večera a noci obžalovaným vyplývá, že svědkyni v kritický den poté, kdy ji přivezl k sobě do bytu, nechal v bytě samotnou několik hodin, a to minimálně mezi 19 a 23 hodinou.

K námitce obžalovaného [REDAKCE] že nebylo možno argumentovat přítomností jeho mobilního telefonu měsíc před činem na trase mezi místem činu a jeho bydlištěm proto, že na tuto dobu již nebyl povolen odposlech, je třeba uvést, že účast obžalovaného [REDAKCE] na uvedené obhlídce je skutečností nespornou, neboť o ní vypovídá nejen obžalovaný [REDAKCE] ale doznává jí i sám obžalovaný [REDAKCE].

Prisvědčit nelze ani námitkám odvolatele, že jeho verzi podporují na místě zajištěné stopy, jimiž je cigareta, či otisk boty odlišné od bot zajištěných v jiných případech. Nález cigarety před napadeným objektem nemusí mít vůbec souvislost s posuzovaným případem, zjištění otisku jiné boty odpovídá skutečnosti, o níž shodně vypovídali oba obžalovaní, že totiž po každé krádeži zpravidla vyhazovali použité oblečení a obuv právě kvůli tomu, aby nebylo následně možné jejich ztotožnění.

Jestliže odvolatel uvádí, že na rozdíl od předchozích případů nebyli pachatelé na vloupání do Peruce připraveni, je tato jeho námitka v rozporu s jeho původní výpovědí v níž naopak uváděl, že před vloupáním již měl [REDAKCE] nakoupené nářadí, což měl být jeden z důvodů, proč měl trvat na tom, že k vloupání v naplánovaném termínu dojde, [REDAKCE] měl své oblečení na vloupání schované u něj doma.

Prisvědčit nelze ani námitce odvolatele, že věrohodnost jeho výpovědi podporuje svědkyně [REDAKCE] neboť tato svědkyně ve vztahu k účasti obžalovaného [REDAKCE] na vloupání nemohla uvést nic relevantního.

K navrhovaným důkazům, jimiž mělo být zjištění skypové komunikace mezi obžalovaným a [REDAKCE] sledování pohybu jeho telefonu v kritickou dobu či hlasová expertíza, se částečně vyjádřil nalézací soud v odůvodnění rozsudku a odvolací soud se zcela ztotožňuje s jeho názorem a dodává, že žádný z navrhovaných důkazů byl nemohl přinést žádné pro posouzení případu významné skutečnosti, neboť bylo prokázáno, že k vloupání došlo v ranních hodinách, a z provedeného dokazování lze dovodit i to, že obžalovaní po svých předchozích zkušenostech z trestních stíhání, kdy analýza mobilních telefonů patřila mezi hlavní usvědčující důkazy, nepoužívali mobilní telefony při činu.

Na věrohodnosti výpovědi [REDAKCE] a na správnosti závěrů nalézacího soudu nemůže nic změnit ani odvolatelem zmiňovaná k jeho obhajobě pořízená fotodokumentace zavazadlového prostoru vozidla Citroën, z níž mají vyplývat nedostatečné rozměry vozidla. Obžalovaný [REDAKCE] uvedl, že nejprve obrazy položili na sklopená sedadla, a protože

byly příliš velké a nebylo možno je přikrýt, po cestě zastavili, rozstřípali rámy a do kufru naskládali jen plátna, od největšího po nejmenší. Z předložené fotodokumentace je podle názoru odvolacího soudu zřejmé, že bylo nepochybně možno uložit i největší z obrazů, jehož větší rozměr je 109 cm, na šířku do zavazadlového prostoru vozu Citroën, ať již zcela na plocho nebo mírně šikmo, a následně překrýt tak, jak popisuje obžalovaný [REDACTED]. Ani skutečnost, že obžalovaný [REDACTED] v jedné z výpovědí hovořil o uložení obrazů do prostoru, jak je rezerva, případně pod rezervu, zatímco v další výpovědi uváděl, že obrazy dali do spodní části kufru, nelze považovat za důkaz toho, že se obžalovaný snažil krivě obvinít spoluobžalovaného, protože v Citroënu rezerva v kufru nebyla, ale lze ji obdobně jako v případě dalších skutků přičítat tomu, že obžalovaný si detaily jednotlivých případů evidentně mnohdy nepamatoval nebo je zaměňoval.

Prisvědčit nelze ani námitce odvolání obžalovaného [REDACTED] že z výpovědi agenta vyplývá, že u předání obrazů měla být osoba, kterou [REDACTED] ale jelikož ten byl zadržen doma, mohl být touto osobou [REDACTED]. Lze předpokládat, že popis osob přítomných při předávání obrazů, který podal ve své výpovědi svědek [REDACTED] není přesný, skutečnost, že by na místě zahlédl [REDACTED] však z jeho výpovědi ani z ostatních provedených důkazů rozhodně nevyplývá. Svědek [REDACTED] k předložené fotografii osoby [REDACTED] uvedl, že tuto osobu nezná. Jestliže obžalovaný [REDACTED] ve svém odvolání uvádí, že [REDACTED] mohl být přítomen předávání obrazů, je tato jeho námitka v rozporu s jeho obhajobou při níž mimo jiné vypověděl, že o prodeji obrazů agentovi [REDACTED] nevěděl. Nelze rovněž mít za to, že pokud by se [REDACTED] pohyboval v blízkosti místa, kde došlo k předávání obrazů, jakožto pachatel jejich krádeže, mohla by jeho přítomnost uniknout pozornosti obžalovaného [REDACTED] i obžalovaného [REDACTED]. Důkazy naopak svědčí o tom, že jako prodejce obrazů Emila Filly jednoznačně vystupoval obžalovaný [REDACTED] neboť z výpovědi obžalovaného [REDACTED] vyplývá, že v okamžiku, kdy agent odmítl na místě proplatit další obraz, šel se [REDACTED] radit s „prodejcem“, který byl opodál, a z výpovědi obžalovaného [REDACTED] současně vyplývá, že osobou, s níž se šel [REDACTED] v uvedené situaci radit, byl právě on sám.

Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku obžalovaného [REDACTED] proti tomu, že soud při stanovení hodnoty obrazů Emila Filly vyšel ze znaleckého posudku [REDACTED] přesto, že znalci, kteří se k hodnotě obrazů vyjadřovali z podnětu obhajoby spoluobžalovaného [REDACTED], stanovili podstatně nižší hodnotu těchto obrazů.

Nalézací soud se otázkou stanovení hodnoty odcizených obrazů podrobně zabýval zejména na str. 32-33 odůvodnění rozsudku. Zde zrekapituloval podstatné závěry posudku [REDACTED] který stanovil ceny obrazů „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ na 3.500.000,- Kč, „Žena s kartami“ na 5.000.000,- Kč, „Slepec“ na 10.000.000,- Kč a „Zátiší s mísami ovoce“ na 4.000.000,- Kč, citoval některé pasáže z výpovědi znalce [REDACTED] a svědka [REDACTED] kteří na žádost obhajoby [REDACTED] hodnotu dvou ze čtyř oceňovaných obrazů stanovili sice navzájem rozdílně, ale níže než [REDACTED] („Žena s kartami“ 2.000.000,- Kč a 2,5-3.000.000,- Kč, „Zátiší s klarinetem a košíkem ovoce“ 1.000.000,- Kč a 1,5-1,9 mil. Kč). Konstatoval, že i po seznámení s názorem [REDACTED] etrval [REDACTED] na svých závěrech, logicky je vysvětlil, uvedl, s kým cenu konsultoval, a s jeho závěry se soud ztotožnil a nepovažoval proto za nutné nechat vypracovat revizní znalecký posudek.

Odvolací soud po seznámení se závěry a výpověďmi všech uvedených osob dospěl k závěru, že stanovisko nalézacího soudu, který považoval znalecký posudek [REDACTED] za přesvědčivý a nepochybný, je správné. Znalec vypracoval znalecký posudek v průběhu přípravného řízení a již při svém prvním výslechu v řízení před soudem (č.l. 4101-4106) velmi podrobně a přesvědčivě vysvětlil, jakým způsobem postupoval při stanovení ceny obrazů. Jako dlouholetý znalec a jeden z nejúspěšnějších prodejců obrazů Emila Filly u nás se

zabýval mimo jiné průběžným vývojem cen obrazů Emila Filly, rozebral podrobně všechny skutečnosti, které mají na stanovení cen obrazů vliv, podrobně rozebral ceny obrazů při aukcích a konstatoval, že při svých závěrech nezohledňoval jen aukční prodeje, ale i prodeje komisní a privátní, a přihlížel jak k cenám nejnižším, tak k cenám nejvyšším. K četným dotazům obhajoby obžalovaných se vyjadřoval i k prodejním cenám dalších obrazů Emila Filly, které měly podle názoru obhajoby zpochybnit ceny, k nimž ve svém znaleckém posudku dospěl, a vysvětloval, z jakého důvodu trvá na cenách uvedených ve znaleckém posudku.

Obhajoba obžalovaného [REDAKCE] v průběhu hlavního líčení předložila soudu několik důkazů, které měly závěry znaleckého posudku [REDAKCE] zpochybnit.

Jednalo se o odborné vyjádření galeristy [REDAKCE] na č.l. 4326, který bez podrobnějšího zdůvodnění ocenil dva ze čtyř posuzovaných obrazů cenami uvedenými výše. Tyto ceny stanovil dle vlastního vyjádření **na základě internetového vyhledavače aukčních cen v ČR** porovnáním cen obdobných obrazů **za posledních pět let**. Při výsledku vedeném obhájkyň obžalovaného [REDAKCE] v hlavním líčení (č.l. 4366) uvedl, že obžalovaného [REDAKCE] zná asi 15 let, a proto mu vyšel vstříc, když se na něj obrátil s žádostí o ocenění předmětných obrazů. Na rozdíl od písemného vyjádření uvedl, že srovnával prodejní ceny obrazů Emila Filly na webových stránkách **za posledních 10 let**, že tři ze čtyř předmětných obrazů nenašel v monografii Emila Filly a proto se domnívá, že výtvarná hodnota posuzovaných dvou obrazů je v podstatě mizivá, kdyby nebyly odcizeny, tak by nebyly významné vůbec. Uvedl, že v poslední době není o Fillova díla velký zájem, takže si myslí, že v současné době by ceny byly ještě nižší. K osobě [REDAKCE] uvedl, že dělá aukční byznys dlouho, určitě prodal nejvíc Fillů na trhu, i jedny z nejdražších cen byly vždycky udělané u něj, ale on měl v ruce stejný počet Fillů a pokud se tím zabývá, nemusí být prodejce, stačí se tomu pouze věnovat a vzít si knihu.

Dalším důkazem předloženým obhajobou byl znalecký posudek vypracovaný [REDAKCE] č.l. 4311, který bez jakéhokoli zdůvodnění v posudku stanovil výše uvedené ceny dvou posuzovaných obrazů. Při svém výsledku v hlavním líčení na č.l. 4410 znalec mimo jiné uvedl, že i po seznámení s cenami obrazů stanovenými znalcem [REDAKCE] by zůstal u výše svého ocenění. Rovněž ceny stanovené Hejtmánkem v odborném vyjádření odpovídají podle jeho názoru pohledu na Fillovy záležitosti po roce 1945. V zápětí ovšem uvedl, že **Filla je velmi hledaný autor, na aukcích velmi kupovaný, takže nepochybuje o tom, že by ta částka, pokud by zboží šlo do aukce, překročila i ty částky, které uvádí [REDAKCE]** protože je to vždy otázka, jací se sejdou zájemci a co je momentálně středem jejich zájmu. Uvedl dále, že řada podnikatelů ukládá do výtvarných děl peníze a je ochotna zaplatit podstatně vyšší částky, než jsou určeny nejenom cenou vyvolávací, ale i znaleckými posudky, atraktivní zboží to je, netroufl by si ani určit cenový strop, kterého by to mohlo dosáhnout. K dotazům mimo jiné uvedl, že s uměním neobchoduje, dělá pouze znalecké posudky. K dalším dotazům obhajoby obžalovaného [REDAKCE] se pak vyjadřoval k rodině znalce [REDAKCE] k její sběratelské tradici a jejím zásluhám o české umění.

Znalec [REDAKCE] v reakci na výpověď znalce [REDAKCE] znovu zrekapituloval podklady, z nichž při stanovení cen předmětných obrazů vycházel. Poukázal i na specifika prodeje obrazů a na skutečnost, že ceny na českém trhu s obrazy jsou v současném globálním světě tvořeny i cenami na zahraničních aukcích, a není proto možno od nich odhlížet. Podrobně se opětovně vyjádřil rovněž k významu zohlednění doby, k níž se ocenění stanoví, a k vývoji cen obrazů Emila Filly, speciálně cen obrazů jeho poválečné tvorby, v letech 2010 a 2011. Komentoval rovněž závěry [REDAKCE] k nimž uvedl, že podle jeho názoru ceny jím uvedené odpovídají situaci před rokem 2010. Dále uvedl, že on osobně se při vypracování posudku zabýval cenami opravdu důkladně, neměl žádný zájem na vytvoření

nízkých nebo vysokých cen, měl spíše obavu, že bude kritizován za ceny příliš nízké, a proto tyto ceny také opakovaně konsultoval.

Z výše uvedených důkazů podle názoru odvolacího soudu vyplývají tyto skutečnosti: Zatímco galerista [REDAKCE] hovořil o malé hodnotě oceňovaných obrazů Emila Filly a o spíše klesající tendenci jejich ceny v poslední době, znalci [REDAKCE] se shodli na tom, že zájem o tyto obrazy je obrovský a cenová tendence vzestupná. Odůvodnění ceny obrazů [REDAKCE] který uvedl, že vyšel z porovnání cen na internetovém vyhledávači za posledních 5 let (při ústním výslechu uvedl za posledních 10 let), vyznívá oproti velmi podrobnému rozboru způsobu stanovení cen znalcem [REDAKCE] velmi nepřesvědčivě. Naproti tomu skutečnost, že posuzované obrazy by v aukcích mohly být prodány i za ceny vyšší, než jsou ceny k nimž dospěl znalec [REDAKCE] potvrdil při svém výslechu i druhý znalec [REDAKCE]. Zdánlivý rozpor mezi tímto jeho tvrzením a cenami, které tentýž znalec stanovil ve svém posudku, vyplývá evidentně z toho, že znalec jak sám uvedl, není prodejcem, ale dělá pouze znalecké posudky. Z jeho výpovědi lze dovodit, že ceny jím stanovené jsou cenami spíše uměleckými, a nelze je považovat za ceny, za které by bylo možno uvedené obrazy v konkrétním místě a čase prodat. Z uvedeného je zřejmé, že znalec [REDAKCE] nejen, že přesvědčivé závěry znalce [REDAKCE] nijak nezpochybnil, ale naopak jejich správnost potvrdil. Přestože nalézací soud tuto skutečnost patrně přehlédlnal a v odůvodnění rozsudku uvedl, že se ztotožnil s vyjádřením znalce [REDAKCE] a neuvěřil proto znalci [REDAKCE], nemá tento omyl žádný vliv na správnost jeho závěru, že znalecký posudek [REDAKCE] nebyl zpochybněn, a je proto možno opírat se o jeho závěry při stanovení způsobené škody, aniž by bylo nutné nechat vypracovat revizní znalecký posudek, který navrhovala obhajoba obžalovaných.

Skutková zjištění pod body II. 1)-6) rozsudku týkající se obžalované [REDAKCE]
[REDAKCE] důvodně nalézací soud opřel o výpovědi této obžalované v přípravném řízení, v nichž obžalovaná připustila, že již v případě prvních věcí, které přebírala od [REDAKCE] jí tento obžalovaný informoval o tom, že jsou kradené, ohledně některých dalších věcí jí to měl obžalovaný říci dodatečně, a o výpovědi spoluobžalovaných [REDAKCE] z nichž lze bez ohledu na to, že tyto obžalovaní v některých směrech měnili své výpovědi a částečně popírali svoji vinu, spolehlivě dovodit, že obžalovaná o původu věcí, které od nich přebírala, věděla. Obžalovaný [REDAKCE] ve své první výpovědi uvedl výslovně, že [REDAKCE] od počátku věděla, co dělá, byla ve finanční tísní a dělala to z touhy po penězích. Rovněž z původní výpovědi [REDAKCE] mimo jiné vyplynulo, že se mu [REDAKCE] svěřila, že jí do toho navrtal [REDAKCE], že na tom byla finančně špatně. Námitka nevěrohodnosti spoluobžalovaných nemůže v tomto případě obstát proto, že obžalovaní, jak již bylo řečeno, nevypovídali sice zcela pravdivě, ale pokud jde právě o otázku vědomí obžalované o původu věcí, vypovídali v podstatě obdobně a ve shodě s původním doznáním obžalované a ve shodě s dalšími skutečnostmi vyplývajícími z provedených důkazů, týkajícími se především okolností, za nichž se obžalovaná se spoluobžalovanými stýkala, a za nichž od nich věci přebírala a prodávala je (obrazy zabalené v černých igelitových pytlích, jejich předávání starožitníkovi v týchž obalech na parkovišti či u benzinové pumpy, apod.).

Nelze přisvědčit námitce odvolání spočívající v tom, že soud nedůvodně pominul, že v hlavním líčení již obžalovaná svou vinu zcela popřela a své výpovědi z přípravného řízení dostatečně vysvětlila tím, že policie na ni vytvářela tlak, zastrašovala ji vazbou a sama jí podkládala informace, které měla poté obviněná v důsledku uvedeného tlaku uvádět. Obžalovaná v hlavním líčení, kde popřela své původní doznání, nehovořila jen o nátlaku policie, ale také uváděla, že některé pasáže výpovědi z přípravného řízení neodpovídají tomu, co ve skutečnosti vypovídala. Nalézací soud ovšem toto vysvětlení důvodně nepovažoval za věrohodné, neboť je zřejmé, že všem výslechům obžalované byl přítomen její obhájce, který

proti průběhu výslechu ani proti protokolaci stejně jako obžalovaná nevznášel žádné námitky. Z těchto důvodů lze dospět ke spolehlivému závěru, že obžalovaná v přípravném řízení vypovídala spontánně a způsobem, který je zachycen v pořízených protokolech, a skutečnosti, kterými nyní pravdivost svého tehdejšího doznání zpochybňuje, jsou jen její účelovou obhajobou.

Nalézací soud dále důvodně dospěl k závěru, že o vědomí obžalované svědčí i okolnosti, za nichž převzala od [REDAKCE] dva obrazy Josefa Jíry v časných ranních hodinách na parkovišti v obci Tatobity, neboť v případě, že by se jednalo o postupný odprodej věcí pocházejících z pozůstalosti, jak se hájí obžalovaná v hlavním líčení, a nikoliv o převzetí odcizených obrazů, by pro takový způsob převzetí nepochybně nebylo důvodu.

Za další z okolností, potvrzující správnost závěru o tom, že obžalovaná si byla plně vědoma toho, že přebírá zboží pocházející z trestné činnosti, soud důvodně označil prokázanou cestu obžalované [REDAKCE] s [REDAKCE] do Slatiny nad Zdobnicí, kam se poté obžalovaný [REDAKCE] s [REDAKCE] vloupali a obrazy získané touto krádeží předali obžalované. Obžalovaný [REDAKCE] přímo uvedl, že po cestě do Slatiny obžalovanou informoval o tom, že se potřebuje podívat na nějaké obrazy a aby nebyl nápadný, potřeboval mít s sebou nějakou ženskou. I z velmi nepřesvědčivého vysvětlení obžalované, jakým způsobem jí byla cesta „na výlet“ nabídnuta, a jakým způsobem proběhla (obžalovaná se spoluobžalovaného neptala kam jedou, proč tam jedou, proč jdou do galerie pět minut před jejím uzavřením, stála jen mezi dveřmi atd.) je zřejmé, že obžalovaná znala pravý účel jejich cesty a z toho, že se cestě nebránila a nijak se nad ní nepodivovala je zřejmé, že o činnosti spoluobžalovaných věděla již v předchozím období.

Opodstatněně soud za usvědčující důkaz považuje i obsah pořízených odposlechů, byť se tento důkaz týká pouze obrazů Emilla Filly, a tedy časově posledního posuzovaného útoku.

V souvislosti s ostatními prokázanými skutečnostmi poukázal soud zcela důvodně i na časté měnění SIM karet, které bylo typické i pro spoluobžalované, podílející se na posuzované trestné činnosti, které lze vysvětlit předchozí zkušeností spoluobžalovaných z trestních řízení, v nichž odposlechy telefonů byly klíčovými důkazy o jejich vině. Jestliže nalézací soud poukázal na skutečnost, že obžalovaná se stýkala s osobami několikrát trestanými, nepovažoval ji za přítěžující okolnost, jak je namítáno v odůvodnění odvolání, ale opodstatněně ji považoval za podpůrný argument pro závěr o vědomí obžalované o původu přebíraných věcí.

S ohledem na všechny uvedené z důkazů vyplývající skutečnosti, které prokazují, že obžalovaná byla od počátku informována o původu věcí, které přebírala a prodávala, nelze přisvědčit ani námitce odvolání obžalované, že se soud měl zabývat otázkou, zda obžalovaná nejednala ve skutkovém omylu negativním.

Pokud jde o námitky odvolání obžalované týkající se skutečnosti, že při stanovení hodnoty obrazů Emila Filly soud měl vycházet v pochybnostech z ceny pro obžalovanou nejpriznivější, je možno konstatovat, že, jak bylo uvedeno výše, nalézací soud důvodně neměl o správnosti závěrů [REDAKCE] pochybnosti a nelze proto považovat za vadu, když z těchto závěrů vycházel.

Důvodná není ani odvolací námitka spočívající v tom, že soud nemohl vycházet z původních výpovědí spoluobžalované [REDAKCE] jestliže řízení proti ní bylo vyloučeno, a že podstatnou vadou řízení je to, že tato spoluobžalovaná nebyla opakovaně vyslechnuta v postavení svědkyně. Je možno k tomu uvést, že původní výpovědi spoluobžalované nejsou procesně nepoužitelné ani po změně jejího procesního postavení, přičemž soud neměl důvodu předvolávat ji k podání svědecké výpovědi zejména proto, že spoluobžalovaná žádné

podstatné skutečnosti, které by mohly sloužit k objasnění otázky viny obžalované [REDAKCE] neuváděla, a s ohledem na její postavení v dané trestní věci nebylo možno očekávat, že by se na této skutečnosti mohlo po změně jejího procesního postavení cokoliv změnit. Nálezací soud z výpovědi této spoluobžalované také žádné závěry o vině obžalované [REDAKCE] nečinil.

Skutkové závěry o vině obžalovaného [REDAKCE] v bodě III. soud prvního stupně důvodně opřel o původní výpověď spoluobžalované [REDAKCE], která je v souladu s obsahem odposlechů telefonních hovorů, a opodstatněně nepovažoval za věrohodnou výpověď obžalované [REDAKCE] hlavního líčení ani pokud jde o její tvrzení, že obžalovaný [REDAKCE] o původu obrazů Emila Filly nevěděl, neboť tato její pozmeněná výpověď byla v rozporu i s dalšími z některých důkazů vyplývajících skutečnostmi.

Prisvědčit nelze námitce odvolání obžalovaného proti údajné nezákonnosti usnesení o zahájení trestního stíhání. Ve výrokové části tohoto usnesení ze dne 17.12.2011 i v jeho odůvodnění je popsána jednak krádež obrazů Emila Filly v Pamětní síni Emila Filly v Peruci obviněnými [REDAKCE] a jednak další manipulace s těmito odcizenými obrazy obviněnými [REDAKCE]. Toto usnesení je třeba posuzovat jako celek, jímž nepochybně je, a nelze proto považovat za vadu, jestliže se v každé části výroku, týkající se jednotlivých obviněných, znovu neopakují všechny podstatné skutečnosti naplňující znaky skutkové podstaty popisovaných trestných činů, kupř. hodnota odcizených obrazů, jestliže jsou uvedeny v jiné části výroku, a je zřejmé, že jde stále o tytéž skutečnosti (kupř. tytéž obrazy v téže hodnotě). Lze uzavřít, že uvedené usnesení obsahuje i ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] popis všech objektivních i subjektivních znaků skutkové podstaty trestného činu podílnictví, z něhož je obviňován.

Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku odvolatele proti nezákonnosti pořízených odposlechů s ohledem na namítané nedostatky protokolů. Podle názoru odvolacího soudu protokoly a v souvislosti s nimi i pořízené odposlechy lze považovat za zákonné, byť přepis obsahu odposlechů není přímou součástí každého z protokolů, ale je založen na samostatných listech, které jsou ovšem rovněž součástí spisu a mají na uvedené protokoly evidentní návaznost. Obsah odposlechů pak zcela jednoznačně odpovídá původní výpovědi obžalované [REDAKCE] v tom směru, že žádala obžalovaného [REDAKCE] o to, zda by nemohl pro obrazy Emila Filly zajistit kupce, což jí obžalovaný přislíbil, neboť je z nich patrné, že je to obžalovaná [REDAKCE] které se obžalovaného [REDAKCE] opakovaně ptá, zda má pro ni něco nového, apod., což neodpovídá obhajobě obžalovaného, že obrazy převzal pouze dočasně do zástavy.

Skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] musel vědět, že obrazy Emila Filly, které od [REDAKCE] převzal, mohou pocházet z trestné činnosti, pak vyplývá nepochybně i z okolností, za nichž je převzal, a ze způsobu, jakým s obrazy manipuloval.

Přímo z výpovědi obžalovaného (3663 an.) vyplývá, že obrazy Emila Filly převzal od [REDAKCE] u benzinové pumpy v Liberci zabalené do černých igelitových pytlů poté, co od ní v předchozí době postupně na parkovišti u Hypernovy v Liberci obdobným způsobem přebíral další obrazy a starožitnosti s údajným odůvodněním, že jde o postupný prodej téže pozůstalosti, údajně proto, že [REDAKCE] nebyla z Liberce ale zrovna přes Liberec projížděla, a to přesto, že sám bydlel v Liberci a v Liberci měl také zapůjčený sklad. Takové odůvodnění není přesvědčivé, zejména pokud nešlo o ojedinělé přebrání jedné věci, ale o opakované schůzky, na nichž byly postupně předávány k prodeji a prohlíženy obrazy a starožitnosti, k čemuž by, pokud by nebyl zájem na utajení tohoto převzetí, mohlo stejně dobře dojít

v bydlíšti obžalovaného či ve skladu, který si pro úschovu obrazu posléze zapůjčil, které se nacházely rovněž v Liberci.

Obžalovaný dále uvedl, že původně se domníval, že nabízený Filla bude padělek, ale po prohlédnutí jednoho obrazu se mu zdálo, že by mohl být pravý, přesto jej však převzal, údajně jen do zástavy, bez ověření totožnosti a bez potvrzení, a i peníze za něj vyplatil [redacted] bez potvrzení, a tento obraz ponechal několik dnů v autě. K tomuto obrazu E. Filly, o němž se domníval, že je pravý (obraz byl označen etiketou galerie B. Rejta v Lounech), a který převzal u benzinové pumpy, na jiném místě své výpovědi uvedl, že odmítl zajistit jeho prodej s tím, že na to nemá kupce, že ho to nezajímá, že se taková věc nedá obchodovat na ulici. Podle názoru odvolacího soudu takový způsob převzetí obrazu (u benzinové pumpy) a předání hotovosti v řádech desetitisíců Kč (bez ověření totožnosti a bez vystavení potvrzení) a přechování obrazu Emila Filly (v kufru auta), je vysoce riskantní a ztěžší může mít jiné odůvodnění než právě vědomí o tom, že obraz, resp. obrazy, mohou pocházet z krádeže nebo z jiného nelegálního zdroje, a že je nutno manipulaci s nimi udržet v tajnosti.

Tento závěr soud důvodně opírá i o protokol o sledování na č.l. 589 a násl., a o příloženou fotodokumentaci (s. 46-47 rozsudku) z nichž vyplývá, že i zpětné předání obrazu Emila Filly dne 16.12.2011 proběhlo tak, že obžalovaný [redacted] předával obraz obžalované [redacted] na benzinové stanici Kunratická zabalený v černém pytli neseném pod bundou.

Rovněž podle názoru odvolacího soudu uvedené skutečnosti jednoznačně podporují pravdivost původní výpovědi obžalované [redacted] o tom, že [redacted] řekla, odkud obrazy pocházejí, on jí řekl, že je to „horké zboží“ atd., a že byl tedy plně informován o jejich původu.

Nelze přisvědčit ani námitkám odvolání, že obvyklost přebírání věcí za uvedených okolností potvrdili svědci [redacted]. Jmenovaní svědci, kteří jsou kromě svědka [redacted] dlouholetí známí obžalovaného [redacted] a byli vyslýcháni z podnětu jeho obhajoby přímo obhájkyň obžalovaného, se vyjadřovali pouze k ojedinělým či mimořádným případům, kdy došlo případně ke schůzce za účelem obchodu u benzinové pumpy, či k ponechání hodnotné věci v autě, v podstatě shodně potvrdili, že bez dokladů se prodává pouze na burze v Buštěhradě, a proto se jedná o rizikovou záležitost, a zároveň potvrdili, že sami vystavují doklady a ověřují totožnost prodávajícího, shodli se na tom, že na obrazy z pozůstalosti se většinou chodí dívat do bytů majitelů, a z jejich výpovědí jako celku naopak lze spíše dovodit, že okolnosti opakovaného přebírání věcí údajně pocházejících z pozůstalosti od [redacted] na parkovištích v Liberci, bez potvrzení, bez ověření totožnosti, přestože obžalovaný bydlel v Liberci a používal sklad tamtéž, vrcholící převzetím dvou obrazů Emila Filly s popiskou Galerie B. Rejta v Lounech u benzinové pumpy, které na obžalovaného podle něj udělaly dojem, že by mohly být pravé, přičemž obraz přesto ponechal více dnů nezajištěný v autě, byly krajně nestandardní a podezřelé.

Za důvodné nepovažuje odvolací soud námitky odvolání směřující proti údajné nesprávnosti závěrů znalce [redacted] v kontextu výpovědí a závěrů znalce [redacted], a svědků [redacted] případně [redacted] neboť jak bylo uvedeno výše, jeho závěry považoval nalézací soud důvodně za přesvědčivé, věrohodné a správné. Důvodnou neshledal odvolací soud ani námitku podjatosti znalce [redacted] z důvodu jeho údajného zájmu na stanovení co nejvyšší ceny obrazů ve znaleckém posudku v tomto trestním řízení jakožto předního prodejce Fillových obrazů. Podle názoru odvolacího soudu nepřipadá v úvahu, že by prodejní cenu obrazů v aukci mohly ovlivnit závěry znaleckého posudku podaného v trestním řízení. Skutečnost, že znalec je jedním z nejúspěšnějších prodejců obrazů Emila Filly v ČR, svědčí v tomto případě s ohledem na specifčnost trhu s obrazy naopak o jeho způsobilosti stanovit co nejlépe a nejobjektivněji prodejní cenu posuzovaných obrazů, a

lze mít za to, že pro vypracování znaleckého posudku v tomto specifickém případě by osoba, která nemá s prodejem obrazů Emila Filly bohaté zkušenosti, neměla dostatečnou erudici.

K nové námitce vznesené v podaném odvolání obžalovaného proti údajné nezpůsobilosti znalce [REDAKCE] k podání znaleckého posudku **pro údajný poměr k věci**, který má vyplývat z jeho přátelského vztahu k majiteli autorských práv Emila Filly [REDAKCE], si odvolací soud znalece předvolal k veřejnému zasedání. Znalec v souladu s obsahem svého posudku a se skutečnostmi, o nichž vypovídal již v hlavním líčení, uvedl, že se jeho rodina po několik generací stýkala s rodinou Emila Filly, on osobně se zná s [REDAKCE] majitelem autorských práv Emila Filly, který byl jedním z konsultantů kvality a pravosti posuzovaných obrazů Emila Filly v tomto posudku. Vídají se několikrát do roka, jak již uváděl v hlavním líčení, [REDAKCE] byl na rozdíl od něj názoru, že obrazy mají ještě větší hodnotu, nicméně tento jeho názor žádným způsobem neovlivnil jeho závěry o ceně posuzovaných obrazů kterou stanovil na základě úvah, které podrobně popsal při svém výslechu.

Podle § 11 odst. 1 zák. č. 36/1967 Sb. znalec nesmí podat posudek, jestliže lze mít pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o jeho nepodjatosti. Majitel autorských práv Emila Filly [REDAKCE] není v posuzovaném případě účastníkem trestního řízení, vlastníkem posuzovaných obrazů je Ústecký kraj, námitka vztahu znalce k účastníkovi řízení ovšem nebyla vznesena. Co se týče námitky jeho poměru k věci, podle názoru odvolacího soudu ze skutečnosti, že se znalec osobně zná s majitelem autorských práv Emila Filly, s nímž pravost a kvalitu odcizených obrazů konzultoval, neznamená v daných souvislostech takový poměr k věci (odcizení obrazů z pamětní síně Emila Filly v zámku v Peruci ve vlastnictví a ke škodě Ústeckého kraje), který by mohl objektivně vyvolávat pochybnost o jeho nepodjatosti. Z obsahu posudku, a zejména z velmi podrobného a přesvědčivého vystoupení znalce při opakovaných výsleších před soudem, pak v žádném případě nevyplývá nic, co by konkrétně mohlo nasvědčovat jakémukoliv osobnímu zájmu znalce za závěrech posudku.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že skutkové závěry přezkoumávaných výroků o vině považuje odvolací soud za odpovídající obsahu provedených důkazů a tedy za zákonné a správné, a námitky podaných odvolání, které proti těmto závěrům směřovaly, za nedůvodné. Správným skutkovým zjištěním odpovídá i **právní kvalifikace** jednotlivých skutků, kterou nalézací soud odůvodňuje na s. 59-62 napadeného rozsudku, na které odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje vzhledem k tomu, že ji považuje za zákonnou a správnou a vzhledem k tomu, že proti ní nebyly vznášeny konkrétní námitky odvolání.

S ohledem na výše uvedené ponechal odvolací soud výroky o vině v napadeném rozsudku beze změn.

Naproti tomu zjistil odvolací soud z podnětu podaných odvolání určité **nedostatky napadených výroků o trestech uložených obžalovaným** [REDAKCE] pro které tyto výroky zrušil a na podkladě správných skutkových zjištění, k nimž dospěl nalézací soud, o trestech znovu sám rozhodl.

Co se týče trestu odnětí svobody, uloženého spolupracujícímu obžalovanému [REDAKCE] shledal odvolací soud důvodnou námitku státního zástupce proti výměře uloženého trestu. V odvolání se důvodně poukazuje na skutečnost, že na obžalovaného se hledí, jako by nebyl odsouzen, a na to, že jeho přispění k objasnění věci je významné a velice podstatné. Je možno dospět k závěru, že výpovědi tohoto spolupracujícího obžalovaného byly zásadní pro závěry o vině zvláště závažným zločinem krádeže pod body I. 1)-6) rozsudku, a to jak ve vztahu k tomuto obžalovanému, tak ve vztahu ke spoluobžalovanému [REDAKCE] a

především ke spoluobžalovanému [REDAKCE] neboť z provedeného dokazování lze usuzovat nejen na to, že obžalovaný přispěl k objasnění nejzávažnějšího útoku pod bodem I. 6), ale že bez jeho usvědčující výpovědi by se spoluobžalovaný [REDAKCE] nedoznal ani k útokům pod body 1)-5) a doznání všech obžalovaných by se omezilo pouze na následnou manipulaci s odcizenými věcmi, která byla prokazována dalšími důkazy. Nad rámec skutečností, na které poukazoval v podaném odvolání státní zástupce, je možno ještě dodat, že bez významu při úvahách o výši trestu není ani skutečnost, že obžalovaný nebyl doposud ve výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na uvedené, tedy na povahu institutu spolupracujícího obviněného, jehož přínos pro odhalení posuzované trestné činnosti byl zásadní, i s ohledem na výchovnou úlohu trestu, lze odvolatelem navrhaný trest odnětí svobody na tři léta považovat za odpovídající. Odvolací soud proto nově obžalovanému uložil podle § 205 odst. 5 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 a § 58 odst. 4 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody na tři léta, pro jehož výkon zařadil obžalovaného v souladu s příslušným zákonným ustanovením do věznice s dozorem.

Pokud jde o trest uložený obžalovanému [REDAKCE] odvolací soud jej přezkoumával z podnětu odvolání tohoto obžalovaného i z podnětu odvolání státního zástupce a dospěl k těmto závěrům:

Nalézací soud dospěl důvodně k závěru, že obžalovanému je třeba uložit trest v zákonné sazbě vymezené ust. § 205 odst. 5 tr. zákoníku a § 59 odst. 1 tr. zákoníku, tedy ve zvýšené sazbě, neboť jsou splněny všechny zákonné podmínky pro mimořádné zvýšení trestu odnětí svobody dle § 59 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto případě je zásadní zejména skutečnost, že ani předchozí citelné tresty odnětí svobody, uložené za obdobnou trestnou činnost, z jejichž výkonu byl obžalovaný podmíněně propuštěn, neměly na obžalovaného zjevně žádný pozitivní vliv, neboť ve zkušební době uvedeného podmíněného propuštění se znovu dopustil opakované zvláště závažné trestné činnosti. V podrobnostech lze v tomto směru odkázat na s. 64-65 odůvodnění rozsudku, kde se soud všemi podstatnými skutečnostmi zabývá. Při úvaze, jaký trest v rámci zvýšené trestní sazby uložit, soud s ohledem na uvedené důvodně akcentoval represivní význam trestu oproti jeho účelu výchovnému, který v případě obžalovaného evidentně není naplňován, avšak podle názoru odvolacího soudu pod dojmem „nenapravitelnosti“ obžalovaného přehlédl skutečnost, že uvedená trestná činnost, jakkoliv je velmi závažná, není ve srovnání s jinou trestnou činností páchanou v rámci téže skutkové podstaty trestného činu krádeže nijak výjimečná, a zejména pokud jde o celkovou výši způsobené škody, lze se v rámci téže právní kvalifikace setkávat s výrazně větším množstvím útoků, se škodami mnohonásobně vyššími, se sofistikovanějšími způsoby provedení tr. činu, atd. Odvolací soud po opětovném zhodnocení všech relevantních skutečností, které v podstatě správně hodnotil nalézací soud, dospěl k závěru, že i s přihlédnutím k tomu, že obžalovanému bude patrně nařízen i výkon zbytku trestu, z něhož byl podmíněně propuštěn, všem uvedeným skutečnostem bude odpovídat trest odnětí svobody uložený sice ve zvýšené trestní sazbě, avšak nikoliv při její horní hranici, a uložil proto obžalovanému v rámci zákonného rozpětí od 9 let a 2 měsíců do 13 let a 4 měsíců trest odnětí svobody na devět a půl roku, pro jehož výkon zařadil obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou. Odvolací soud se při tom řídil též zásadou vyslovenou v ust. § 38 odst. 2 tr. zákoníku že tam, kde postačí uložení trestní sankce méně postihující, nesmí být uložena sankce pro pachatele citelnější, a má za to, že i s přihlédnutím k věku, jehož obžalovaný po výkonu trestu pravděpodobně dosáhne, lze takto vyměřený trest považovat za postačující.

Z týchž důvodů, jako soud prvního stupně, uložil odvolací soud obžalovanému znovu tentýž trest propadnutí věci.

S ohledem na celkovou délku trestu odnětí svobody dospěl odvolací soud obdobně jako již soud prvního stupně k závěru, že uložení dalšího trestu zákazu činnosti spočívajícího

v zákazu řízení všech motorových vozidel, jehož se v podaném odvolání domáhal státní zástupce, již není zapotřebí.

Z podnětu odvolání obžalované [REDAKCE] i státního zástupce přezkoumával odvolací soud rovněž výroky o trestech uložených této obžalované. Nálezací soud na s. 66-67 rozsudku správně konstatoval polehčující i přitěžující okolnosti. Při úvahách o konkrétním druhu a výměře trestu se však podle názoru odvolacího soudu nedostatečně zabýval již citovaným ustanovením § 38 odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož tam, kde postačí uložení trestní sankce méně postihující, nesmí být uložena sankce pro pachatele citelnější. V tomto případě, kdy obžalované je důvodně ukládán trest v zákonné sazbě od 3 do 8 let, se podle názoru odvolacího soudu nálezací soud měl zabývat otázkou, zda s ohledem na předchozí bezúhonný život obžalované by k dosažení účelu trestu nepostačoval ještě výchovný trest, jehož výkon by byl podmíněně odložen. S ohledem na fakt, že obžalovaná až do svých čtyřiceti let žila řádným životem, a posuzované, jakkoliv závažné trestné činnosti, se dopustila zřejmě pod vlivem tíživé finanční situace, lze mít za to, že již samotný průběh dosavadního trestního řízení, v jehož rámci obžalovaná byla 8 měsíců ve vazbě, mohl mít na obžalovanou výchovný vliv. Podle názoru odvolacího soudu je v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními možno dospět k závěru, že s přihlédnutím k její osobě, jejím poměrům, zejména jejímu dosavadnímu životu, lze mít za to, že k působení na obžalovanou není třeba bezprostředního výkonu uloženého trestu odnětí svobody. S ohledem na to uložil odvolací soud obžalované trest odnětí svobody na spodní hranici zákonné trestní sazby, jehož výkon bylo možno ještě podmíněně odložit, přičemž obžalované stanovil maximální možnou zkušební dobu, v níž bude mít příležitost prokázat, že šlo v jejím případě o ojedinělé vybočení z řádného způsobu života. Vzhledem k tomu považoval odvolací soud za opodstatněné i státním zástupcem požadované uložení trestu zákazu činnosti, a uložil vedle uvedeného trestu odnětí svobody obžalované tento trest spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 5 let. Z týchž důvodů, jako již soud prvního stupně, uložil dále obžalované v témže rozsahu i trest propadnutí věci.

Z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] a státního zástupce přezkoumal odvolací soud dále výroky o trestech uložených tomuto obžalovanému. Nálezací soud v odůvodnění na s. 67-68 rozsudku shrnul tři dosavadní odsouzení obžalovaného, aniž je označil za přitěžující okolnost vzhledem k tomu, že ke dvěma závažnějším, pro majetkovou trestnou činnost, došlo před dvaceti a před deseti lety, a že na obžalovaného se hledí, jako by nebyl trestán. Za přitěžující okolnost soud označil, že obžalovaný spáchal čin po předchozím uvážení, ze ziskuchtivosti a že trestným činem způsobil vyšší škodu. Z odůvodnění ovšem není zřejmé, z jakých důvodů dospěl soud k závěru o předchozím uvážení obžalovaného ani k závěru o způsobené vyšší škodě, jestliže z výroku o vině vyplývá, že obžalovaný na sebe převedl v rozmezí několika dnů dva obrazy Emila Filly v hodnotě 5.000.000,- Kč a 3.500.000,- Kč, což bylo mimo jiné kvalifikováno jako spáchání činu ve vztahu věci, která má hodnotu velkého rozsahu, tj. hodnotu 5.000.000,- Kč a vyšší, aniž by mu s ohledem na právní kvalifikaci bylo kladeno za vinu způsobení škody. S ohledem na tyto skutečnosti a s přihlédnutím k tomu, že obžalovaný byl oproti podané obžalobě uznán vinným jediným skutkem a jediným trestným činem, přičemž se na něj hledí jako na osobu, která nebyla trestána, bylo podle názoru odvolacího soudu nutno i v jeho případě zabývat se otázkou, zda by k dosažení účelu trestu nepostačoval trest, jehož výkon by byl podmíněně odložen, kombinovaný případně dalšími tresty nespojenými s bezprostředním odnětím svobody. Odvolací soud po opětovném zhodnocení všech uvedených skutečností dospěl k závěru, že je možno působit na obžalovaného tímto způsobem, a že kombinace tříletého trestu odnětí svobody, jehož výkon bude podmíněně odložen na maximální možnou zkušební dobu pěti let, s citelným peněžitým trestem a s trestem zákazu činnosti, který na delší dobu osmi let omezí obžalovaného v obchodování s kulturními památkami, předměty kulturní hodnoty a s použitým zbožím, při kterém by mohlo případně docházet k obdobným deliktům, bude lépe

plnit účel trestu, než pouhá represe představovaná neodkladným odnětím svobody, která by znamenala izolaci obžalovaného ve společnosti osob s kriminální minulostí. Z uvedených důvodů zrušil odvolací soud výroky o trestech uložených obžalovanému a znovu rozhodl výše uvedeným způsobem.

Co se týče peněžitého trestu, odvolací soud uložil trest ve výši shodné, v jaké byl tento trest uložen v napadeném rozsudku. Důvodné přitom neshledal námitky odvolání obžalovaného [REDAKCE] spočívající v tom, že uložený peněžitý trest svou výší není odpovídající, neboť by měl odpovídat čistému měsíčnímu příjmu obžalovaného. Je možno sice přisvědčit námitkám odvolání, že z odůvodnění napadeného rozsudku nebylo zřejmé, z jakých závěrů o majetkových poměrech obžalovaného soud při stanovení výše peněžitého trestu vyšel, ale z provedeného dokazování vyplynul dostatek informací, z nichž mohl soud tyto závěry učinit. Z původních údajů zaznamenaných při výslechu obžalovaného v přípravném řízení vyplývá, že obžalovaný uvedl čistý měsíční příjem 30.000,- Kč. Při podrobném výslechu v hlavním líčení se ovšem obžalovaný vyjadřoval podrobněji ke svým majetkovým poměrům a z jeho výpovědi mimo jiné vyplynulo, že obžalovaný je vlastníkem dvou nemovitostí, a to rodinného domu v hodnotě cca 10 mil. Kč, v němž bydlí, a dále bytového domu, který má pro účely podnikání, na který má úvěr 6,2 mil., který splácí měsíčními splátkami 36.000,- Kč. Obžalovaný dále uvedl, že sám sobě vyplácí měsíčně podle potřeby 35.-45.000,- Kč, a je vlastníkem dvou aut, mercedesu Liano a dodávky. S ohledem na uvedené skutečnosti, z nichž vyplývá, že měsíční příjem obžalovaného, pokud jen měsíční splátky úvěru činí 36.000,- Kč, musí být přinejmenším dvojnásobný (36 + 35-40 tis. Kč), kromě toho je obžalovaný vlastníkem dvou nemovitostí, jejichž souhrnná cena přesahuje 16 mil. Kč, se peněžitý trest, uložený v rozsahu 400 denních sazeb ve výši 2.500,- Kč, tedy v celkové výši 1 mil. Kč, jeví jako zákonný a přiměřený.

Z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE] a státního zástupce přezkoumal odvolací soud výroky o trestu tohoto obžalovaného. Nalézací soud na s. 69-70 odůvodnění rozsudku správně vyjmenoval řadu přitěžujících okolností, a správně dále konstatoval, že obžalovanému polehčuje, že napomáhal při objasňování své trestné činnosti a trestného činu upřímně litoval. Odvolací soud po přezkoumání všech uvedených okolností dospěl k závěru, že především s ohledem na předchozí trestní minulost obžalovaného a na rozsah a závažnost nyní posuzované trestné činnosti nalézací soud nepochybil, když dospěl k závěru, že obžalovanému je třeba ukládat trest již v horní polovině zákonné trestní sazby, která v tomto případě činí 3-8 let. Podle názoru odvolacího soudu však nalézací soud zároveň dostatečně neoceníl přístup obžalovaného k probíhajícímu trestnímu stíhání. Je totiž třeba konstatovat, že to byl právě obžalovaný [REDAKCE] který jako první z obžalovaných vypovídal nejen k trestné činnosti, pro kterou mu bylo v té době zahájeno trestní stíhání, ale i o dalších útocích, a usvědčoval z ní nejen sebe (s výjimkou skutečnosti, že ve dvou případech vezl spoluobžalované na místo činu a zpět), ale i ostatní spolupachatele, a to ještě v době, kdy později spolupracující obžalovaný [REDAKCE] ve věci odmítal vypovídat, a jeho výpověď se tak stala nepochybně velmi podstatným důkazem, v jehož důsledku poté bylo možno začít rozkrývat další související trestnou činnost a role všech v ní zaangażovaných osob. Vzhledem k tomu, že ani v pozdější výpovědi před soudem obžalovaný svou výpověď podstatně nezměnil, a doznal se i k tomu, co v přípravném řízení ještě popíral, lze podle názoru odvolacího soudu spolupráci obžalovaného při objasňování posuzované trestné činnosti považovat za poměrně významnou, a zohlednit jí tím, že obžalovanému bude uložen trest odnětí svobody v délce 6 let, tedy trest sice již v horní polovině zákonné sazby, ale o rok mírnější, než který byl uložen napadeným rozsudkem. Nalézací soud v odůvodnění rozsudku sám konstatoval, že pro výkon trestu obžalovaného omylem nesprávně zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Při přezkumu skutečností významných pro posouzení typu věznice, v níž má být uložený trest odnětí svobody vykonán, přihlédl odvolací soud mimo jiné i k výše uvedenému přístupu obžalovaného k trestnímu řízení, dále k hodnocení obžalovaného

z výkonu dosavadního trestu odnětí svobody, ze kterého jsou jednak zřejmé jeho zdravotní problémy, a jednak, to, že výkon trestu ve věznici s dozorem má na obžalovaného pozitivní vliv, a dospěl k závěru, že lze v jeho případě mít za to, že působení na obžalovaného bude lépe zaručeno v tomto typu věznice, tedy ve věznici s dozorem, a zvolil proto zařazení do tohoto typu věznice dle § 56 odst. 3 tr. zákoníku. Návrhu státního zástupce na uložení trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel soud nevyhověl z týchž důvodů jako již soud prvního stupně, tedy proto, že s ohledem na délku uloženého trestu, i na celkovou dobu pobytu obžalovaného ve výkonu trestu odnětí svobody, lze uložení takového dalšího trestu považovat již za nepřiměřené.

Z podnětu odvolání obžalovaného [REDAKCE], který doložil, že v mezidobí navázal kontakt s některými poškozenými a uhradil mimo jiné poškozenému Městu Železnice část způsobené škody ve výši 800,- Kč, a vzhledem k tomu, že tato skutečnost prospívala i obžalovanému [REDAKCE] **zrušil odvolací soud výrok o náhradě škody tomuto poškozenému a sám znovu rozhodl o povinnosti obou obžalovaných nahradit mu způsobenou škodu v částce snížené o částku, která byla již zaplacená.**

Z podnětu odvolání poškozeného Ústeckého kraje, které shledal odvolací soud důvodným, neboť řádné připojení tohoto poškozeného s nárokem na náhradu škody se nacházelo na č.l. 2136 an. spisu, a soud jej tedy měl před zahájením dokazování v hlavním líčení k dispozici, **doplnil odvolací soud v napadeném rozsudku chybějící výrok o povinnosti obžalovaných** [REDAKCE] **nahradit škodu tomuto poškozenému.**

Z podnětu odvolání státního zástupce přezkoumal odvolací soud dále výroky rozsudku, jimiž byli obžalovaní [REDAKCE] **zproštěni obžaloby a dospěl k závěru, že námitky odvolání jsou důvodné.**

Nalézací soud zprošťující výrok týkající se obžalovaného [REDAKCE] odůvodnil na s. 71 rozsudku tak, že stručně shrnul výpovědi tohoto obžalovaného, který popřel, že by věděl o původu houslí, které přebíral od [REDAKCE] zmínil se o výpovědích spoluobžalovaných a svědků a konstatoval, že žádný z provedených důkazů, včetně listin a telefonických odposlechů, obhajobu obžalovaného nevyvrátil ale naopak jí podporují, a dospěl k závěru, že státní zástupce nepředložil soudu takové důkazy, na jejichž základě by obžalovaný [REDAKCE] mohl být uznán vinným.

Je však nutno přisvědčit námitce odvolání státního zástupce spočívající v tom, že nalézací soud se nezabýval okolnostmi, za nichž obžalovaný [REDAKCE] housle od obžalovaného [REDAKCE] přebíral, jimiž je počet houslí, způsob jejich převzetí, požadovaná cena a výše provize, kterou měl obžalovaný obdržet, ani tím, že housle byly opatřeny polepy, na nichž byli uvedeni zhotovitelé houslí, členové rodiny Metelkovy z Pasek, a rok zhotovení. Odvolací soud se ztotožňuje i s názorem odvolatele, že v případě posuzovaného trestného činu podílnictví postačují i nepřímé důkazy o tom, že pachatel musel být přinejmenším srozuměn s tím, že přebírané věci mohou pocházet z trestné činnosti.

Nad rámec skutečností uváděných v odvolání státního zástupce je možno uvést, že nalézací soud nehodnotil konkrétní způsob přebírání a dalšího zacházení s houslemi, které popsal i sám obžalovaný [REDAKCE] (převzal od Ondřeje Láza 5 ks houslí které měl prodat za 100.000,- Kč, aniž se ptal, odkud pocházejí, převzal je ve sportovní tašce na autobusovém nádraží aniž si je prohlédl, on i [REDAKCE] měli mít z případného prodeje 10.000,- Kč, po vrácení houslí dal [REDAKCE] kontakt na osoby, které o ně projevíly zájem a [REDAKCE] mu pak říkal, že z prodeje sešlo protože myslel, že to byli policisté, apod.). V této souvislosti soud nijak nehodnotil zaznamenaný způsob zpětného převzetí houslí, při němž obžalovaný [REDAKCE] řesedl ze svého do [REDAKCE] auta, a po předání tašky s houslemi prošel zpět ke svému autu přes průjezd, atd.

Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti, podle názoru odvolacího soudu nasvědčují tomu, se obžalovaný [REDAKCE] mohl mít pochybnosti o legalitě původu převzatých houslí, a soud prvního stupně se jejich hodnocením nijak nezabýval, nebylo možno jeho skutková zjištění směřující ke zproštění obžaloby akceptovat.

Rovněž zprošťující výroky ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] soud odůvodňuje obdobně stručně na s. 72-73 rozsudku tak, že obžalovaný od počátku vypovídal, že původ věcí, přebíraných od obžalované [REDAKCE] mu nebyl znám, a tuto jeho obhajobu potvrdila i obžalovaná [REDAKCE] a nevyvrátil jí žádný další důkaz. Je třeba konstatovat, že z výpovědi obžalovaného a dalších spoluobžalovaných skutečně nelze dovozovat, že by kdokoliv z nich obžalovaného [REDAKCE] výslovně informoval o tom, že historické předměty a obrazy, které mu obžalovaná [REDAKCE] postupně nabízela k prodeji, pocházejí k krádeží. Obžalovaný [REDAKCE] v původní výpovědi uvedl, že mu [REDAKCE] řekla, že někdo potřebuje peníze a proto prodává sbírku, [REDAKCE] v přípravném řízení s výjimkou posledních obrazů Emila Filly neuváděla, jak [REDAKCE] své opakované nabídky věcí a obrazů vysvětlila, v hlavním líčení uvedla, že jí [REDAKCE] řekl, že nějakému známému vyřizuje pozůstalost, a o uvedených věcech ji informoval, že pocházejí z této pozůstalosti, a totéž že sdělila [REDAKCE]. Rovněž obžalovaný [REDAKCE] v hlavním líčení vypověděl, že mu [REDAKCE] opakovaně nabízela uvedené věci s tím, že mají pocházet z nějaké rozsáhlé pozůstalosti. I v tomto případě však státní zástupce podle názoru odvolacího soudu důvodně namítá, že nalézací soud nehodnotil okolnosti, za nichž byly věci obžalovaným předávány, a to délku období, po kterou mu byly věci údajně se stále stejným odůvodněním nabízeny, jejich rozmanitost, specifičnost, způsob předávání, zabalení, místa předávání, prodej bez jakékoliv evidence, prodej pod cenou, nehodnotil odbornost a zkušenosti obžalovaného, a to jak profesní, tak s předchozím trestním stíháním pro trestný čin podílnictví, pro které mu taková neobvyklost musela být zřejmá.

K této argumentaci odvolatele, s níž se odvolací soud ztotožňuje, lze dodat následující: Z výpovědi obžalovaného, doplněných výpověďmi spoluobžalované a dalšími důkazy, vyplynula celá řada skutečností provázejících uvedené „obchody“ mezi obžalovanými [REDAKCE] které lze ztěžít považovat za obvyklé. Jde jak o místo schůzek, na nichž byly starožitnosti předávány, jimiž bylo parkoviště u Hypernovy v Liberci a benzinová pumpa, tak o skutečnost, že při žádném z obchodů se obžalovaná nelegitimovala (obžalovaný v jednom případě uvedl, že mu chtěla ukázat občanský průkaz, ale on spěchal!), zboží bylo prodáváno za hotové bez vystavení příslušných dokladů (doklady a razítka míval standardně v provozovně), obrazy byly nabízeny v černých pytlicích (vždycky se do něčeho balily), bez ráků, apod. Jestliže obžalovaný [REDAKCE] jak uvádí, přebíral od obžalované [REDAKCE] zboží a obrazy z pozůstalosti, vzbuzuje údiv skutečnost, že jeden z obrazů, litografii, podle svého tvrzení vyhodil do popelnice s tím, že podle něj neměl žádnou cenu. Lze se v této souvislosti pozastavit nad tím, proč obžalovaný bezcenný obraz z pozůstalosti vykupoval. Pochybnosti vzbuzuje vysvětlení, že k obchodům docházelo opakovaně na parkovišti u Hypernovy, s vysvětlením, že [REDAKCE] jela stejně do Liberce, jestliže obžalovaný měl v Liberci bydliště, na jiném místě proto, že nerad jezdil za lidmi na neznámá místa z obav z přepadení, a jinde proto, že na takovém místě bývají kamery, takže případné věci (současné předávané bez ověření totožnosti a bez dokladů) jsou tam dohledatelné. Jak již bylo uvedeno výše, neobvyklost obžalovaným uváděných okolností vyplynula paradoxně i z výpovědi svědků [REDAKCE], kteří byli vyslýcháni obhajobou obžalovaného k tomu, aby naopak potvrdili věrohodnost jeho obhajoby. Z výpovědi těchto svědků mimo jiné vyplývá, že k prodeji věcí na parkovišti mohlo dojít v ojedinělém odůvodněném případě, kupř. pokud aktéři obchodu byli od sebe příliš vzdáleni a sešli se proto na půli cesty, že prodej probíhá obvykle při ověření dokladů totožnosti a samozřejmě se vystavují potvrzení o zaplacení, prodej bez dokladů pravidelně probíhá pouze na burze v Buštěhradě, a právě proto se jedná o rizikovou záležitost, neboť se může stát, že je tam nabízeno odcizené zboží, že obrazy z pozůstalosti se obvykle prohlížejí přímo v bytech

majitelů, atd. Pozornost bylo třeba věnovat i ceně, za kterou obžalovaný [REDAKCE] věci a obrazy od [REDAKCE] vykupoval, kterou obžalovaný sice ve svých výpovědích relativizuje a v případě houslí odůvodňuje tím, že myslí, že nešlo o Metelkovy housle, a že podle něj housle nebyly velké hodnoty, avšak znalecké posudky prokazují obvyklou prodejní cenu těchto věcí, která by obžalovanému jako zkušenému starožitníkovi, který navíc dle své výpovědi některé obrazy konzultoval, měla být známa, nebo by měla být pro něj zjiitelná, a skutečnost, že obžalovaný věděl, že předávané housle pocházely z 19. století z dílny rodiny Metelků byla prokázána výpovědí spoluobžalované [REDAKCE] i dalšími důkazy z nichž vyplynulo mimo jiné i to, že housle byly opatřeny polepy s uvedenou informací, a že díky tomu housle ihned identifikoval kupř. i obžalovaný [REDAKCE]

Podle názoru odvolacího soudu nelze za situace, kdy nalézací soud všechny uvedené skutečnosti a celou řadu dalších, vyplývajících především z podrobné výpovědi obžalovaného v hlavním líčení, pominul, aniž k nim zaujal jakékoliv stanovisko, jeho závěr o neprokázaném úmyslu obžalovaného [REDAKCE] není možno akceptovat.

S ohledem na uvedené skutečnosti zrušil odvolací soud z podnětu odvolání státního zástupce v napadeném rozsudku zprošťující výroky ohledně obou obžalovaných.

Jelikož v případě obžalovaného [REDAKCE] se jednalo o jediný útok, přičemž obžalovanému byl týměž rozsudkem za zločin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. a) tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání čtyř let, přičemž závažnost tohoto útoku s ohledem na hodnotu převáděných věcí je nepoměrně nižší, dospěl odvolací soud k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro postup podle § 223 odst. 2 tr. řádu z důvodů § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu, tj. pro zastavení trestního stíhání, neboť společný trest, k němuž by trestní stíhání mohlo v případě uznání obžalovaného vinným vést, by s ohledem na významně nižší závažnost posuzovaného útoku nemohl být podstatně vyšší, než trest již uložený, v úvahu by mohlo připadat i upuštění od uložení společného trestu. **Proto odvolací soud trestní stíhání obžalovaného pro uvedený útok zastavil.**

Naproti tomu věc obžalovaného [REDAKCE] v rozsahu skutků pod body III. 1)-5) obžaloby, byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Soud prvního stupně se bude muset zabývat všemi z důkazů vyplývajících okolnostmi uvedených obchodů, na které bylo poukázáno výše, vypořádat se s argumentací obžalovaného, kterou tyto okolnosti odůvodňoval, a bude se muset zabývat posouzením, zda lze skutečně za uvedených okolností dospět k závěru, že obžalovaný se svou praxí a se svými zkušenostmi nebyl, ať již od počátku, nebo případně po určité době, alespoň srozuměn s možností, že věci, postupně mu nabízené obžalovanou [REDAKCE] pocházejí z trestné činnosti. V případě, že by ani po uvážení všech uvedených skutečností soud k takovému závěru o úmyslu obžalovaného nedospěl, musel by se, tak jak uvádí státní zástupce ve svém odvolání, vypořádat s tím, zda nepřipadá v úvahu právní kvalifikace skutku jako podílnictví z nedbalosti dle § 215 tr. zákoníku.

Z podnětu odvolání poškozeného [REDAKCE] přezkoumal odvolací soud konečně odvoláním napadené výroky o náhradě škody, resp. chybějící výrok o náhradě škody, jehož se poškozený domáhal, a výrok, jímž byl poškozený odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody na občanskoprávní řízení, a dospěl k závěru, že toto odvolání není důvodné. K požadavku poškozeného je třeba uvést, že v trestním řízení může soud k návrhu poškozeného uložit obžalovanému povinnost zaplatit náhradu škody, **jejíž vznik je v příčinné souvislosti se skutkem, pro který byl tento obžalovaný uznán vinným.** V tomto případě byla škoda ve výši 300.000,- Kč poškozenému [REDAKCE] způsobena odcizením

obrazu Josefa Jíry, jehož se podle výroku pod bodem I. 4) dopustili obžalovaní [REDAKCE] jako pachatelé zločinu krádeže a podle výroku pod bodem V. 2) [REDAKCE] jako pomocník k témuž zločinu krádeže. Uvedená škoda vznikla tudíž v příčinné souvislosti s odcizením obrazu a na její vznik už nemohlo mít žádný vliv následující převzetí obrazu [REDAKCE] a skutečnost, že ta obraz prodala [REDAKCE], za což byla obžalovaná [REDAKCE] uznána vinnou pod bodem II. 3) trestným činem podílnictví. Vzhledem k tomu nemohl poškozený požadovat po obžalované [REDAKCE] náhradu způsobené škody. Skutečností je, že poškozený by mohl případně po této obžalované požadovat vydání bezdůvodného obohacení, a pokud by takový nárok řádně a včas, tj. do počátku dokazování v hlavním líčení v této trestní věci, uplatnil, bylo možno o něm v trestním řízení také rozhodnout. Jelikož poškozený takový nárok v trestním řízení nevznnesl, soud prvního stupně nepochybil, jestliže rozhodl tak, že povinnost k náhradě škody uložil v souladu s uvedenými výroky o vině trestným činem krádeže pouze obžalovaným [REDAKCE]. Jestliže nalézací soud dále rozhodl ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] tak, že jej obžaloby zprostil, nemohl rozhodnout o nároku na náhradu škody uplatněném vůči tomuto obžalovanému jinak než odkazem na občanskoprávní řízení. S ohledem na skutek, který byl obžalobou kladen za vinu tomuto obžalovanému, nebylo by ovšem možno požadovat po něm náhradu škody z týchž důvodů jako v případě obžalované [REDAKCE] ani pokud by byl uznán vinným zločinem podílnictví. **Vzhledem k uvedeným skutečnostem bylo odvolání poškozeného [REDAKCE] jako nedůvodné zamítnuto.** Poškozený má ovšem stále možnost domáhat se vydání bezdůvodného obohacení na [REDAKCE] v občanskoprávním řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** řádný opravný prostředek přípustný.

L z e proti němu podat **d o v o l á n í**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání vymezuje ust. § 265f tr. řádu.

V trestním stíhání, které bylo zastaveno, se pokračuje, prohlásí-li obviněný do tří dnů od doby, kdy mu bylo rozhodnutí o zastavení trestního stíhání oznámeno, že na projednání věci trvá.

V Praze dne 6. června 2014

Předsedkyně senátu
JUDr. Lenka Konopová v.r.

Za správnost vyhotovení:
Marcela Čálková

Tento rozsudek ze dne 6. června 2014, sp.zn. 4 To 28/2014 nabyl právní moci dne 6. června 2014. Připojení doložky provedla M. Čálková dne 7. srpna 2014.

Zasíláme k 111775/2014/KUUK